

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

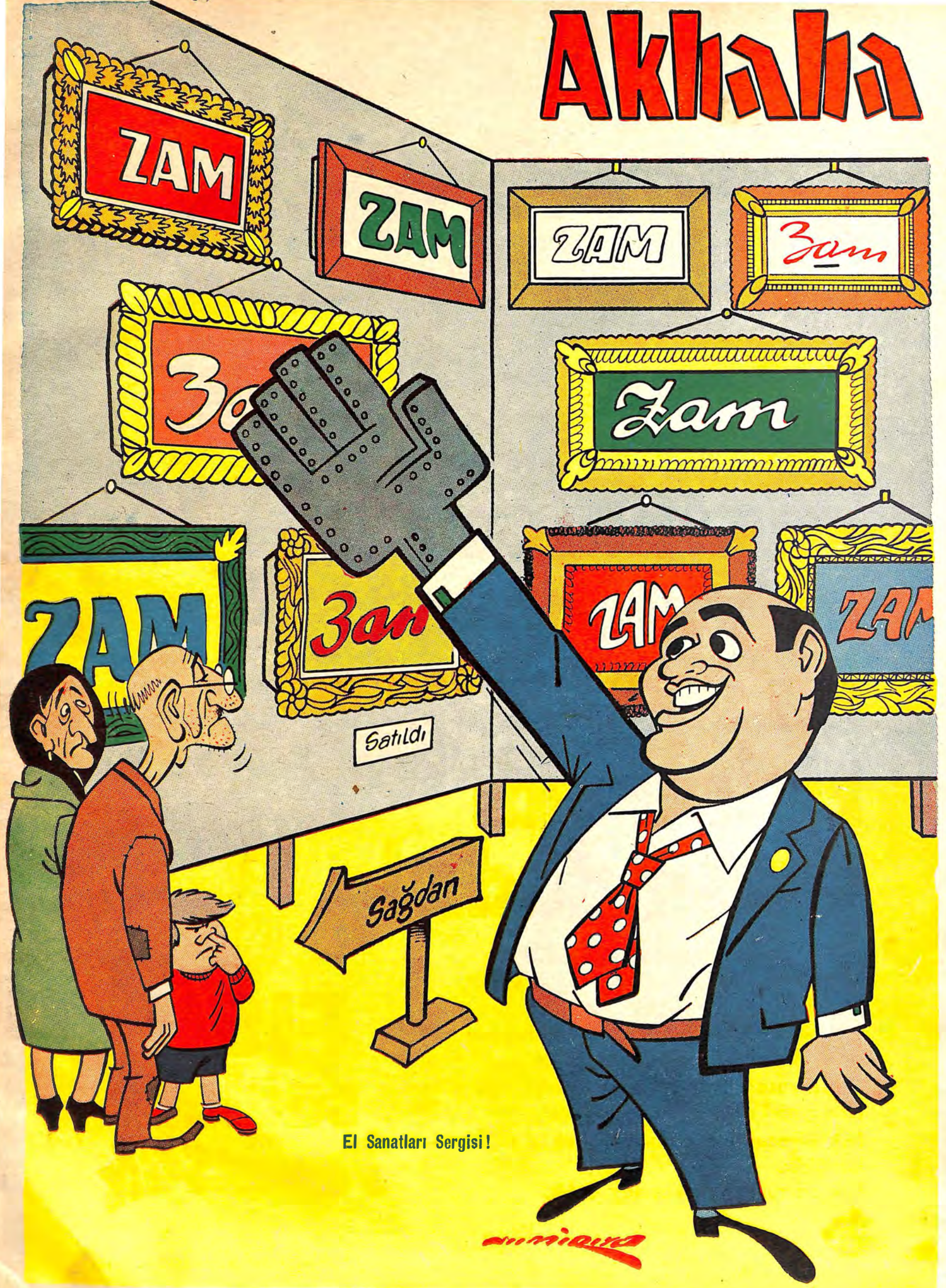
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

האחלה אקלה

El Sanatları Sergisi!

amirana

Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.

Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.

Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.

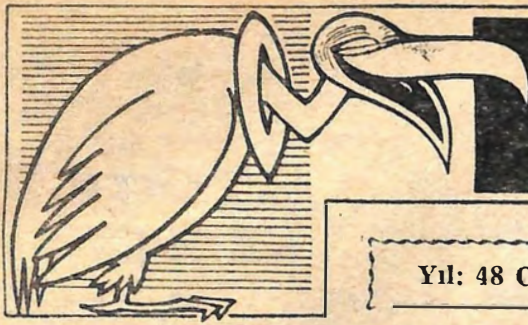
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.

Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK sağlam yumuşak

(Manajans : 1667 — 81)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 24

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

3 Haziran 1970

Bir Lider Aranıyor..

YENİ mizah yazarının ağzında bir tekerleme var:
«İndim yârin bahçesine, parsel-lenmiş..»

Toplum hayatımızda yalnız yârin bahçesi için geçerli değil bu söz... Ne yana baksanız, yaşantımız parsel parsel... Kırk yamalı dilenci bohçası gibi... Siyasi partilerimizi de aynı torbaya koyabilirsiniz: Halk Partisi parsel parsel.. Adalet Partisi parsel parsel.. herbir parselde bir horoz.. Allahın günü gazete köşelerinde, parti kongrelerinde öter, bir türlü doğmayan güneşin daha da çıkması için çırpınır durur.

Kırk yıllık CHP'de Ecevit'çiler var, Nihat Erim'çiler var, Kemal Satır'çılar var, Merkez cuntası var.. sayın sayabildiğiniz kadar..

On yıllık Adalet Partisinde Demirel'çiler var, Bilgiç'çiler var, ümmetçiler var; Aydın Yalçın ve Orhan Alp gibi yeni sürgün vermiş eski politikacıların da kendilerine göre grupları var..

Vatandaş bütün bunları uzaktan seyrederek durur. Pusulasını hangisine göre ayarlasın? Ne yapsın? Doğru yolu nasıl bulsun? Bir sürü politikacının öbek öbek çıktığı millet hayatında derleyici toparlayıcı bir lider var mı?

Diyojen bugün Türkiye'ye gelse elinde fenerle sokaklara çıkıp:

— Bir lider arıyorum.. diye bar bar bağırdı.

Çünkü biz, milletin nabzını tutmasını bilen gerçek liderlerle mucizeler yaratmasını bilen bir toplumuz. Atatürk'ün büyüklüğü de buradadır. Mustafa Kemal sezmişti Türk ulusunun bu niteliğini... Birleşmeden doğacak kuvvetin, kurtuluşu giden yolda en büyük itici güç olduğunu anlamıştı.

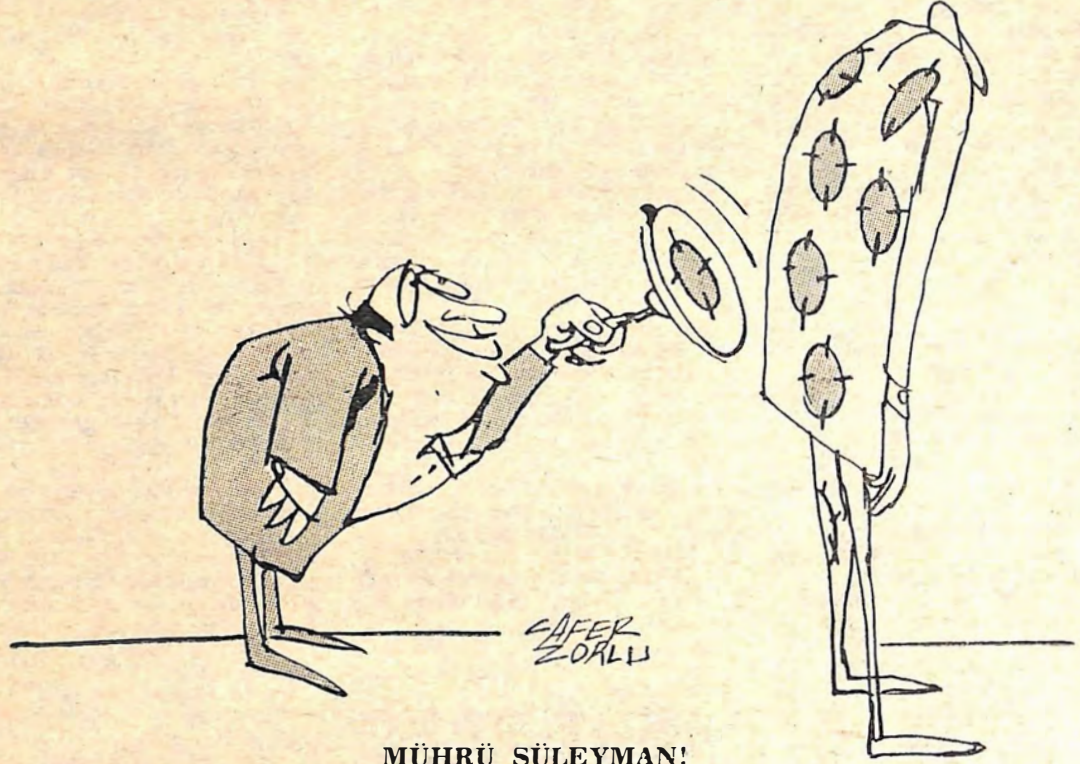
Ne büyük zorluklar içinde ulusu birleştirmeyi başarmıştı Gazi Mustafa Kemal...

Birinci Büyük Millet Meclisini düşünün... Sarıklı, kavuklu mebuslar bir yanda... Badem bırıkkı, kolalı yakalı, Avrupa görmüş aydınlar bir yanda... Dolaklı, üniformalı askerler bir yanda... Gelenekçi-görenekçi Anadolu eşrafı bir yanda...

Bütün bunları bir tek hareketin potasında birleştirmek, ancak Atatürk gibi gerçekten büyük bir liderin harcıydı.

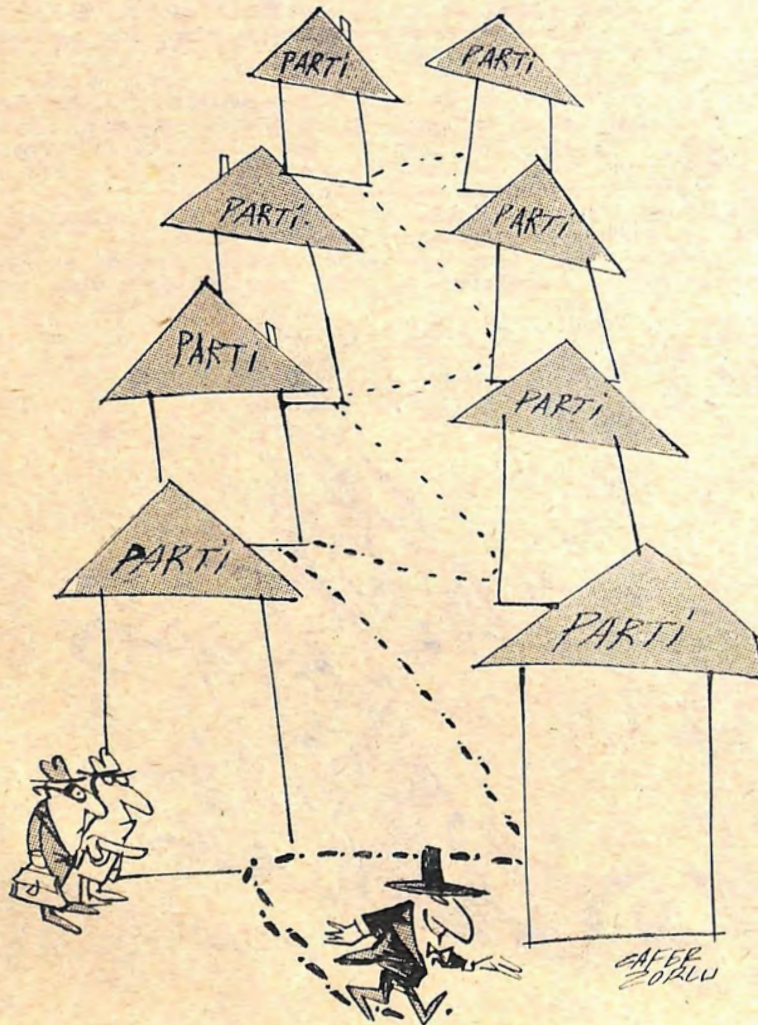
Nitekim yedi renkli Newton çarkında beyazın görünmesi gibi bir şey oldu. Çeşitli eğilimde ve inançta insanlar, bir liderin ve bir fikrin çevresinde toparlandılar. Böylece «Birlikten kuvvet doğar» ilkesi gerçekleşmiş oldu.

Birinci Adam'dı Atatürk... Elbette Atatürk'ü bir dağ sayarsak, ondan sonra gelenler bir tepe bile değildirler. Ne yazık ki bunlar 1938'den sonra toparlayıcı olacak yerde dağıtıcı rolüne çıktılar. Önü ve Bayar'la ikiye çatlayan siyasi hayatımız, artık binbir parçadır. Yere düşüp de kırılan bir aynanın parçalarında yansıyor politikamız... İşin garip tarafı, aynı siyasi inançta, aynı partideki insanlar da birbirlerine

MÜHRÜ SÜLEYMAN!

Gezici esnaftan vergi alınacak. — Gazeteler —

Vergi Memuru — Bu da gezici esnaf, takip edelim!..

girmişler, birbirleriyle boğazlaşıyorlar. Lider diye adı çıkmış parti başkanları da, gerçek liderliğin cenaze namazını çoktan kılmışlar, hizipçilik ediyorlar.

Alınız Süleyman Demirel'i... Adalet Partisinin yarısına bile hakim değildir artık...

Bilgiç'çiler diye adlandırılan kanat, karşı çıkmıştır Süleyman Demirel'e... Ve işler öylesine sarp sarmış, o hale gelmiştir ki; Adalet Partisi, parti manzarasından çok ova öbek öbek çadır kurmuş aşirete dönmüştür. Her gün bir yeni maraza, her gün bir yeni olay, her gün bir yeni çatlak... Demirel kendi partisini, hattâ kendi partisinin kendine bağlı görünen kanadını bile toparlamaktan uzak iken, koskoca Türkiye'yi nasıl derleyip toparlayacak?

Partisinde birleştirici olamayan kişi, millet yaşantısında birleştirici olabilir mi?

Türkiye dar boğazlara girmiş bir yelkenliye benziyor. Bu dar boğazda kayalara çarpmadan, dağılmadan, çözülmeyen amaçlara varmak, kolay iş değil...

Koskoca bir Adalet Partisi var ortada...

Seçimlerde en kalabalık seçmen bu partiye oy veriyor. Ve ne yazık ki partinin haline bakınca, yeni mizahçının ağzında değişen eski şarkıyı söylemek gerekiyor:

— İndim yârin bahçesine, parsel-lenmiş...

Hayır, hayır... Akldınıza başka şey gelmesin... Parsellenmiş derken Başbakanın ünlü biraderlerine ait arsa dâvalarını hatırlatmak istemiyoruz. Bizim şaşıttığımız şey: Nasıl olur da koskoca bir iktidar partisi böylesine parça parça edilebilir? Eğer amaç bu idiye o zaman AP. Başkanını alkışlamak:

— Bravo Demirel, muhalefetin yapamadığını sen yaptın, partiyi birbirine düşürüp, iktidarın nefesini kesiverdin.. demek gerekir.

AKBABA

Nurlu ufuklar

MUZAFFER
İZGÜ

KARA sabanın ardından koştu-
ran Yetimoğlu Hüseyin, ağacın
yanına varınca, bebesinin ağzı-
na buruşuk memesini tıkmaya çalış-
san karısı Durdu'ya:

— Ee, dedi, az kaldı irezilligimiz
Durdu, Nurlu Ufuk diyerekden biri
gelecekmış, ondan kelli bizim gibi
tüm fakir fukaranın yüzü gülecek-
miş.

— Dimel dedi karısı.

— Vallaha essahdan öyleymiş...
Mikdar gasabaya gedince, öyle de-
mişler, köylüne söyle, accık daha
dişini sıksın, Nurlu Ufuk nerdeyse
gelecek, o zaman melmekte bolluk
ucuzluk olacak demişler...

— Deccal mı ki bu acep?

— Yok canım, çok eyi bi gişiymiş
bu Nurlu Ufuk. Nereye elini uzatsa,
altın kesiliveriyomuş.

— Eee, tumafile bindirip neden
tez elden getirmiyorlar?

— Bu iyi gişi tumafile mumafile
binmezmiş, gendi gendine gelirmiş.

— Pir ihtiyar biridir herhal?

— Vallaha bilmiyor heç kimse ne-
yin nesi olduğunu... Şimdi insan de-
sem bi yalan, avrat desem iki yalan,
herif desem üç yalan...

Durdu, çatlak ellerini göğe açarak,
çatlak dudaklarıyla mırıldandı:

— Disene Üsenim, bu bir melâi-
ke? Hey gidi gurban olduğum Alla-
hım, gönder şu Nurlu Ufugunu da,
bizim gibi fakir fukaranın yüzü gül-
sün!

Hüseyin, terini sildikten sonra:

— Bak, dedi, melâike olup olma-
dığını da bilen yok. Angara'dan tel
furup diyesilermiş ki, Nurlu Ufuk
gapıda, ha gözüküdü, ha gözükülecek...
Millet dişini sıkarakdan bu vaziyet-
te accık daha idare ediversin.

— Üseen?

— De gülüm!

— Ne isdeyecem biliyon mu Nurlu
Ufuk dede geldiğinde, diyecem
ki, gurban dede, Nur dede diyecem,
bizi el gapısından gurtar, ha bu ga-
darcık toprak, ha bunun gibi iki de-
ne de öküz ver diyecem...

— İii, heç bi isdemene gerek yo-
ğmuş ki, Nurlu Ufuk, daha gelmez-
den, kimin ne istediğini bir bir bili-
yomuş.

— Bize işlik de verecek miymiş?

— Hee!...

— Gırmızı fisdanlık?

— He ki he... Tarhana da...

— Bulgur da?

— Duz da...

— Gaz da?

Durdu, biraz düşündükten sonra:

— Ula Üseen, sakın bu Nurlu U-
fuk bir evliya olmasın?

— Vallaha heç bişe bilmiyom. Bi
adı var Nurlu, bi de soyismi var U-
fuk, hepisi o gadar.

— Pekiyi imam ne diyor bu işe?

— Yaradandan sual olmaz heç bi
zaman diyor. Hem şunu da diyor,
başında bir Nur kelâmı olduğuna
göre, olsa olsa bu bir ulu gişidir di-
yor.

Akşam olup da köye vardıkların-
da, Durdu, ocağı çatıp, tencereye
bulgur aşını saldıktan sonra bir so-
luk Güllü ananın yanına vardı:

— Ana, ana, Güllü ana, dedi, ha-
barın var mı? Nurlu Ufuk geliyor-
muş.

— Dur kız, dedi Güllü ana, n'ahal
ağzına alıyon öyle ulu gişiyi? Dur
bakalım, bi desdur de hele...

— Desdur Durdu ana, desdur...

— Nurlu Ufuk hazretleri diyerek-
den gonuş. Sonam bi küsdürün, heç
uğramaz bizim köye.

— Aboov, ne bilirim ben Güllü
anam, ne bilirim. Gusruma galmaz
ki, cahıl bi gişiyim ben.

— Çavuş emmiyin dediğine göre,
bu mübarek Nurlu Ufuk hazretleri,
hemi fanıymış, hemi de insan. Söy-
lediklerine göre, Angara'ya yakın bi
dedeymiş bu, adı da Nur dede. Bi
gün bi bakmışlar ki, dedenin meza-
rının olduğu yerde heç bişeycikler
yok. Mezer olmuş dümdüz tarla. İs-
te bu Nurlu Ufuk dedikleri o dedey-
miş. Şimdi nerde olduğunu ne bilen
var, ne de gören. Yalnız Angara'da-
ki büyükler ha bugün, ha yarın de-
denin ortaya çıkacağını söyleyesiler-
miş.

— Amma bizim Üsen bu insan
deed dedi.

— Deelmış ya... Nur gibi bişey-
miş... Varsan varamıyormuşun yanı-
na, gel desen geleziyomuş yanına...
Sona, daha görünmeden gayboluyor-
muş. Mübareği, bizim oğlanın asger-
lik ettiği Doğu melmeketlerinde gö-

resilermiş ama, bilmem yalan, bil-
mem essah...

— Aboov, disene oraya bereketini
yağdırmış?

— Bilmiyom vallaha.

O sırada yanlarına Sümbül kadın
geldi:

— Duydunuz mu? dedi kapıdan.

— Duyduk, dediler ikisi de.

— Nah şu taraftan doğacakmış,
tıpgısı güneş gibi. Havada bi güneş
varken, bi güneş daha çıkacakmış.
İşte bu Nurlu Ufuk dedikleri şey-
miş.

— Gız Zümbül, dedi Güllü ana,
kim dedi sana bunu? Nurlu Ufuk gü-
neş gibi deel, Nur gibi doğacakmış.
Ondan Nurlu Ufuk demişler ya...

— Yok, dedi Sümbül, daha şimdi
geldi ağam gasabadan. O dedi ki,
Nur güneşi doğar doğmaz, cümle
gurtlar, cümle guşlar, cümle hayvan-
lar, cümle insanlar gıdıklanır gibi
güleceklermiş dedi.

Durdu:

— Amanın, diye bağırıldı, ya güler-
kene gülerkene gatlıp galırsak?

— Deel kız, dedi Sümbül, sevinç-
den güleceklermiş... İkkin buğday
yağacakmış havadan, sonra yağ, o-
nun ardından bir dolu avrat herif
işliği, onun ardından toz şeker, o-
nun ardından topak şeker, en arka-
dan da para...

Durdu, ellerini çırparak:

— Doldururuk vallaha çuvallara,
dedi.

— Gız deli soyka, dedi Sümbül,
doldurmana ne hacet, her gün ikin-
di namazıyan akşam namazı ara-
sında yağacakmış. Tam ezan okunur-
ken de para... Amma hepisi binnik...

— Binnik, dedi Güllü ana... Pek-
iyi, nerde bozduracağız onu?

— Mübarek, cumaları da zabah-
dan akşama kadar bozuk para yağ-
dıracakmış...

Durdu, tekrar ellerini çırparak:

— Mübarek Nurlu Ufuk hazretleri
vallaha her şeyi düşünmüş, dedi,
her şeyi. O zaman bi pilâv bişirecem
benim Üsen'e, bi yağ goyacam ki
içine...

— Üsdünden de garakuş datlısı,
dedi Güllü ana.

O günü köy kahvesinde de Nurlu
Ufuk lâfları konuşuluyordu. Ama

söylenenler hiç birbirini tutmuyor-
du. Kimi diyordu, sam yell gibiy-
miş. Kimi diyordu, kapkara bulut
gibi bir şeymiş. Kimi diyordu, uç
başlı insanmış. Kimi diyordu, nur
yüzlü bir dedeymiş... En sonunda
muhtar:

— Ulan, dedi, siz bizim parti baş-
ganından eyi mi bileceksiniz. O bile
sizin gibi böyle gereksiz lâflar et-
medi. Nurlu Ufugun ne olduğunu,
nasıl olduğunu, in mi, cin mi, neyin
nesi olduğunu o da bilmiyor. Amma
yemin üsdüne yemin ederekden, ge-
lecek diyor. Herkesin duttuğu altın
kesecek diyor, gökten para yağacak
diyor, melmekte bolluk bereket ol-
acak, diyor...

Eski deştiman:

— Eyi amma mikdar, dedi, ne za-
man gelecek bu Nurlu Ufuk?

— Bekleyeceğiz... Angara'dan za-
ten bu konuda habar salacaklarmış,
yola çıktığı zamanı bize telle habar
vereceklermiş.

Öksüz Memet:

— İnsan bu, dedi.

Muhtar kızdı:

— Ulan ne olduğunu bilen yok, şu-
na insan deme!

— Ee mikdar, madem insan deel,
nasıl yola çıkacak?

— Hey yüce Allahım, sen sabırlar
ver bana! Ulan oğlum, sen bizim
parti başkanından eyi mi bilecen?

— Hâşâ, dedi Öksüz Memet,
amma accık çıtlatsalar ya!

Kaşlarını çatı muhtar:

— Çıtlatmazlar, diye bağırıldı. Heç
resmi iş çıtladılır mı?

Gönsüz Bekir:

— Demek Nurlu Ufuk, resmi dâ-
vetli olarakdan gelecek? dedi.

Muhtar iyice kızdı:

— Ulan siz vallaha çatladırınız
insanı, dedi. Ben ne diyom be, in-
san deel, nur gibi bişi... Seher yıl-
dızı gibi, Çoban yıldızı gibi...

Nurlu Ufuk dedikodusu yıllarca
sirdü köyde. Her gün beklediler,
her gün sordular... Hele hele dört
yıldan dört yıla, köyde öyle bom-
balar patlatıldı ki kravatlı kişiler ta-
rafından, Nurlu Ufugun gelmesi gün
meselesiydi. Ama, bir türlü gelmi-
yordu şu Nurlu Ufuk denilen şey...
Haberleri geliyor, kendisi görünmü-
yordu...

Sonunda, tüm köy bir gece kara-
rını verdi:

«Yarın Nurlu Ufuk duasına çıkı-
lacak!...»

O günü, kimsecikler gitmedi tar-
laya, bağa, bahçeye... Köyün ihtiyar-
ları önde, ellerini kavuşturmuş er-
kekler onların arkasında, yemenile-
rine sınıksı sarınmış, kadınlar daha
arkada, bebeler yırtık donlarıyla en
arkada... Taşhtepe'ye çıktılar... El-
lerini havaya açıp:

— Gel Nurlu Ufuk gel! diye yal-
vardılar...

Ama tam o anda, köyün delisi
Taşhtepe'nin en yüksek taşına çıkıp
da güneşe karşı işemez mi?...
— Ulan tutun şu hınzırı!... dedi-
ler...

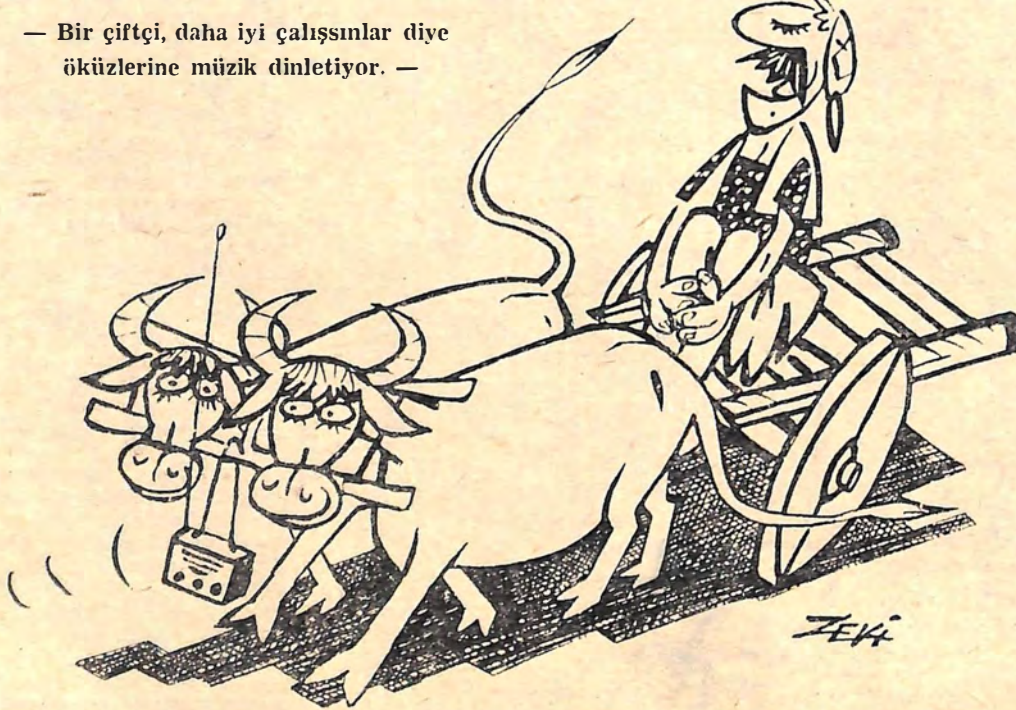
Ama, uçtu gitti deli, dağa doğru...

O gece, bir nur göründü kuzey-
den, bilmeyiz kuyruklu yıldızdı, bil-
meyiz Nurlu Ufuku... Kaydı gitti
batıya doğru... Tüm köylü, üç gün
üç gece ağladılar, yas edip kanlı göz-
yaşlarıyla:

— Ah ulan ah, yaktı bizi bu deli,
dediler. Küstürdü Nurlu Ufugu, kay-
dı gitti batıya, gayrı bizi Mevlâ ga-
yıra...

Muzaffer İZGÜ

— Bir çiftçi, daha iyi çalışsınlar diye
öküzlerine müzik dinletiyor. —

— Bu parçayı isteyenler.. Konya'dan Abdi, Rize'den Fatma, Durmuş ve Biga'dan iki öküz!..

BAKLASIZLIĞA DOĞRU

DÜNYANIN hemen her yerinde yaşlılar ve orta yaşlılar bugünkü gençliğin haddini bilmezliğinden, lauballiliğinden, hiçbir sıkıntıya girmeyip kendini koyuverme huyundan şikâyetçi.

Bu iddiada haklılık ve gerçek payı az değil tabii. İnsanların kire pasa belenmeleri, ayaklarını başkalarının burnuna doğru uzatarak yayılmaları, akıllarına eseni söyleyip diledikleri her münasebetsizliği yapmaya kalkmaları ne estetiğe sığar, ne edebe.

Ama bunun tersi yönde aşırılığa kaçmanın tehlikesi de unutulmamalı.

Alabildiğine saç sakal koyuvermek hoş olmayabilir. Ancak tersine dönüp deri altında düğümlenerek çıkan yapan kıl da iyi bir şey sayılmaz.

Bütün uzmanların söylediklerine göre kendini fazla tutmak, dizginlemek, kasılmak zararlı ve tehlikeliymiş. Gerginlikler, sinir bozuklukları, ülserler falan ondan oluyormuş çoğunlukla.

Bazı toplumlarda insanların duygularını açığa vurmalarına bizdekinden çok daha fazla izin verilir. Öyle yerlerde bir kadınlı sevişiyorsanız onu sokakta da öpebilir, içerlediğiniz bir herife öfkedenizi açıkça belirtebilirsiniz.

Yurdumuzda «eski terbiye» denilen geleneklerden kalma nezaket kisveli bir sosyal kasıntı havası vardır.

Ahmet fırsat düştükçe Mehmet'in karısını yan gözle dikizler. Mehmet için farkındadır ama yapılması gereken tek akıllıca şeyi yapmaz. Yani Ahmet'i bir kenara çekip:

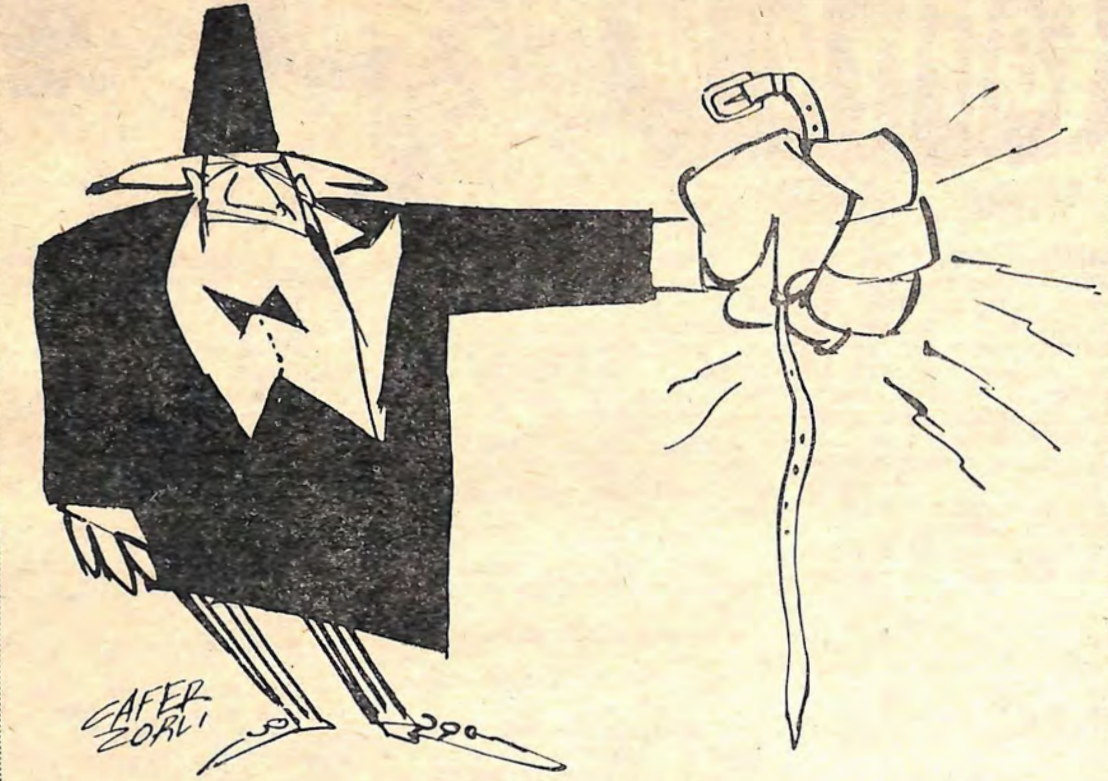
— Bana bak, bizim kariyla biraz fazla ilgilendiğinin farkındayım, bundan vazgeç, demez.

İçin için gitgide bozulduğu halde Ahmet'le karşılaştıkça renk vermemeye devam eder. Gizlice artan gerginliğe rağmen birbirlerine gülümser, «Ahmet'çiğim, Mehmet'çiğim» der, kısacası edep yolundan çıkmamak için elberinden geleni yaparlar.

— Fena mı? diyeceksiniz.

Böyle sürüp gitse fena sayılmaz belki. Ama gitmez ki.

Gerginlik sonunda patlama noktasına varır. Ve günün birinde Mehmet çok daha küçük bir mesele yüzünden —söz gelimi selâmını yeteri kadar çabuk alma-

— Kemerlerimizi sıkalım!..

dı diye— Ahmet'i kasaturayla yirmiüç yerinden vuruverir.

Mahalle sürtüşmelerinden politik ilişkilere kadar toplum hayatımızın her seviyesinde görülür bu hal.

Partilerimizdeki iç çekişmelere bakın.

Kimse çıkıp da gönlündeki aslanların kükreyişini açığa vuruyor mu?

— Ben başa geçmek istiyorum, beni seçin, karşıdakilerden de nefret ediyorum, o pis keratalara boşverin, diyebilmek rahatlığına erişmiş kaç aslan adayı var?

Bir kırıma, bir nâzeninlik, «karşılıklı saygı, hoşgörü, huzur» falan lâflarıyla yaldızlanmış bir uslu çocuk havası... Ondan sonra saman altından en zehirli şişlemeler!

Bereket versin son günlerde bu huyumuzdan vazgeçebileceğimizi gösteren küçük ümit ışıkları belirdi. Gerçi belirdikleri yer Meclis, Senato menato gibi çok yüksekteki çevreler değil, spor kulisleri. Ama toplum iklimimiz bakımından sporun, politikadan daha önemsiz olduğunu kim iddia edebilir?

Olaylar profesyonel futbolcuları

rımızdan bazılarının para alama-yüzünden kampları terketmeleriyle ilgili.

Fenerbahçe maçından önce bu suçu işleyen Ergün ve Talât konusunda Galatasaray yöneticisi Turgan Ece'nin basına açıklaması şu:

— Ergün efendi «Artık Galatasaray formasını giymem» demiş. Zaten bundan sonra onu takımında kim oynatacak? Ergün ve Talât'ın futbol hayatlarını söndürecek!

Vefa'da da buna benzer bir iş olmuş. İddiaya göre Demirspor maçının arifesinde kaleci Ali istediği avansı alamayınca oynamaktan vazgeçivermiş. Vefa antrenörü Turgay Şeren'in basına akseden tepkisi de şöyle:

— Nasıl yapar? Hele bana! Yok böyle şey! Göreceksiniz bakın neler yapacağım Ali'ye. Ne mümkünse, elimden gelen, gücümün yettiği hiçbir kötülüğü esirgemeyeceğim ondan. Kötülüğe karşı kötülük. Ali'ye her kötülüğü yapacağım!

Oh ne güzel! Değil mi?

Böyle konuşuldu mu, herkes tam bir açıklık ve kesinlikle biliyor karşısındakinin duygularını.

Düşünün; bu üslup, spor alanından politika çevrelerine yayıl-sa ne büyük rahatlık olur!

Karşılıklı saygı pozları, hoşgörü numaraları, huzur muzur hikâyeleri yallah çöp tenekesine... Gelsin güzelce verişirmeler:

— Rakibim bana posta koydu la? Eh, görün siz bundan sonra gümbürtüyü! Ben de bütün imkânlarımı seferber ederek onun dünyasını karartmaz, hayatını söndürmez, iflâhını kesmezsem adam değilim!

— Anladım, kim kimin iflâhını kesecekmiş? Bilmiş olun ki yakında asıl ben o ineğin ciğerini sökeek, işkembesini kıyacak, postunu da Hava Kurumuna hediyeyeceğim!

Böyle konuşmaların yurt dâvalarından hangisini çözümleyeceği, neye yarayacağı sorulabilir.

Hiçbir şeyi çözümlemeyen ve hiçbir şeye yaramaz tabii.

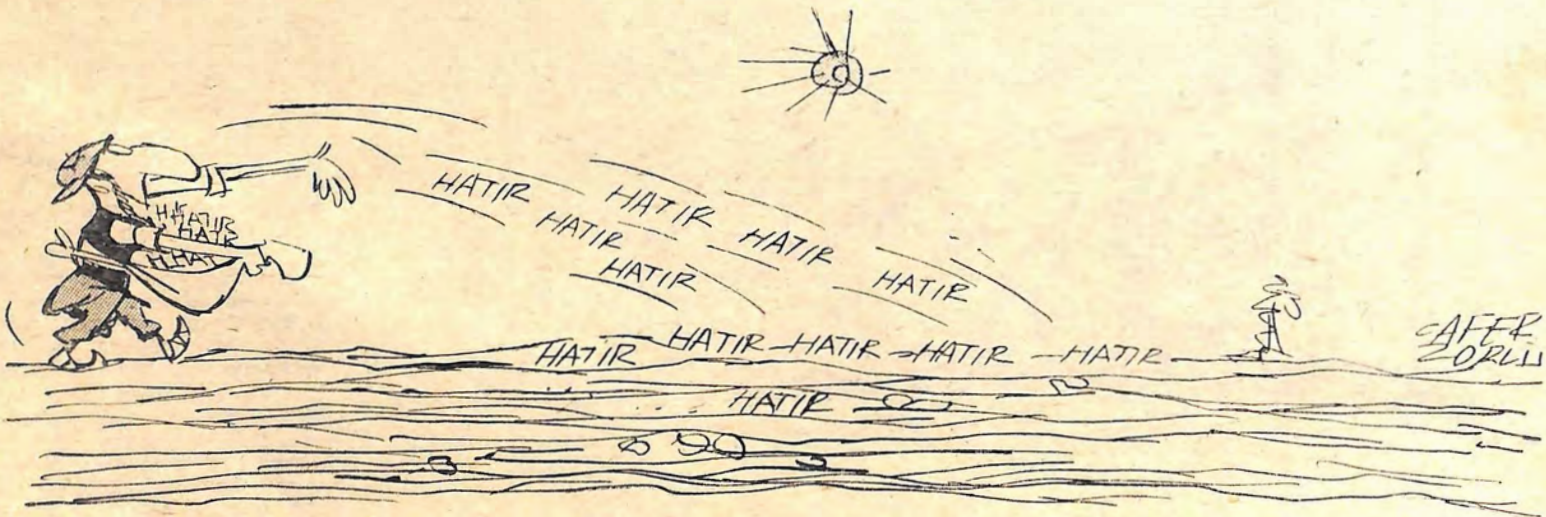
Ama ben de şunu sorayım:

— Bugünkü sözümona edepli konuşmalar neye ve kime yarıyor ki?

Baklalar dil altlarından çıkınca hiç değilse hep birlikte eğleniriz belki.

Refik ERDURAN

Köylüye «Hatır Kredisi» verilecek. — Gazeteler —

Yazısız

fatih'le bir kaç saat

VEDAT SAYGEL

SÜLÂLECE seferber olmuş harıl harıl çalışırken kapı çalınca, doğrusu tepem attı! Gelen eğer misafirse, eşi dostu dolaşmanın da bir vakti saati vardır değil mi ya? Sonra ev kalabalık. Her odada bir ya da birkaç kişi tezgâhını kurmuş, oda bulamayanlar holü, balkonu doldurmuş, millet sabahdan akşama kadar kafa yoruyor, formül buluyor; benzin, mazot, örs, çekiç uğraşıp duruyor. Birkaç lâf etmek için bir sürü insan işinden alıkonur mu?

Torpile morpille devlet dairelerinin birinde hademelik uyduvan kardeşime sahte ortaokul diploması yapmak için didinen büyük yeğen:

— Baskı bitti, iş sadece imzalar kaldı, derken kapı yeniden çalınca Millî Eğitim Müdürlüğü mühürünün bir benzerini yapmak için elime aldığım patatesle çakıyı bırakarak, çıktım odadan.

— Kim o? diye seslendim.

Dışardaki, hecelerin üstüne basa basa emretti:

— Ey gafil, cihan tanır beni; bu şehir-i İstanbul'a da ben getirdim seni!

Gelenin kim olduğunu merak ederek peşimden seğirten eşim:

— Eyvaaaah! diye fısıldadı. Gördün mü başımıza gelenleri?... Sesinden tanıdım, bize bu evi tutan enlâkçı... Her halde komisyon borcumuzu istemeye geldi yine.

Hay Allah... İnsan üç beş kurşuk alacağı için bu kadar sıkboğaz edilmez ki...

Kapıyı bir hissimla açtım, cübbeli sarıklı, sakallı bıyıklı tanımadığım biri ile karşılaştım. Duruşu dik, sesi tok, bakışı mağrur sordu:

— Tanıdın mı şimdi?

Ayıp olmasın diye yaradana sığırıp attım:

— Gözüm ısıyor ama... Çekmece caminin müezzinsiniz galiba.

— Söyle epey gerilere git.

— Edirnekapi'daki Kariye camii imamı?...
— İlgisi yok.

— Neyse, dedim, kim olduğunuzu bırakalım da, ne istediğinize gelelim.

Dinlenmek istiyordum.

— Aman, diye yapıştım Tanrı misafirimizin koluna. Para pul istemedikten sonra ne diye yabancı gibi duruyorsunuz? Buyrun.

Fabrikayı andıran koridoru, cephaneliği andıran holü geçip, daha az tehlikeli işler yapılan odalardan birine girdik.

— Oturun şöyle...

Kuşkulu bakışlarla çevreyi süzen konuk, gösterdiğim yere çömelirken eşim sordu:

— Kahveyi şekerli mi içersiniz hoc efendi?

Nedense «Hoca» deyimine bozulan yabancı:

— Siz demek hâlâ beni tanıyamadınız? diye gürlledi.

Hay Allah... Sanki herkesi ille tanımak zorundayız! Terbiyemi bozmadan cevap verdim:

— Dedim ya, gözüm ısıyor ama çıkaramadım bir türlü.

— İnsan tarihini unutmuyor mu?

Adama bakın... Biz geçim derdinden günlerimizi unutmuşuz, adlarımızı unutmuşuz, o tarihten bahsediyor! Ben ne söyleyeceğimi düşünürken eşim imdadıma yetişti:

— Aaa, insan unutmuyor muymuş a-yol? 1 Haziran 1970 tarihinde kirayı vereceğiz. 2 Haziran tarihinde komisyoncuyla olan borcumuzu ödeyeceğiz. 15 Haziran tarihinde basmacı gelecek. Siz, onun adamı mısınız yoksa?

Bize bir türlü kendini tanıtmayan konuk, sinirli sinirli güldü:

— Dünyaya nam salan Türkleri aklınızdan geçirsene, beni şıp diye bulursunuz ama...

Çalıştığı köşeden uzun uzun konuşu süzen kardeşim:

— Müthiş Türk Esat Selçuk'sun deseeek, o daha şişman, dedi. Dünyaya nam salan Sülün Osman'sın de-

seeek, o daha zayıf. Bulgaristan'a uçak kaçırın çocuk olmayasın sen?

— Başka yok mu?

Sabırı taşan annem:

— Milleti ne uğraştırıyorsun a ev-lâdım, dedi. Artiz olsun, şarkıcı olsun hepimiz tanırdık. Kendini tanıtır gitsin!

Yok, adam kafasına koymuş bir kere... İlle biz tanıyacağız. Akli sıra çabuk bilelim diye kendince birtakım ipuçları da veriyor:

— 1453... İstanbul'un fethi... Hatırladınız mı?

— Bir kere 1453'te değil, 1953'te fethedildi İstanbul, diye cevap verdim kardeşim.

— Neyse, öyle olsun. Kim fethetti?

— Bir kişi tarafından fethedilmedi ki, «Şu adam yaptı» diyeyim. Bir taraftan Anadolu halkı yürüdü, bir taraftan Bulgar, Yugoslav göçmenleri...

Kardeşimin tarih bilgisi karşısında öfkeden bıyıklarını kemiren yabancı:

— Ben, dedi, Edirne'den yola çıktığım topraklar surları yıkan, karadan aşırıldığım gemilerle şehri kuşatan Fatih Sultan Mehmet Han'ım!

Konuğa çıkartmadan eli ile «Deli» işareti yapan annem:

— Hah, dedi, bir sen eksiktin oğlum. Maşallah sülâlemizde her türlü vardı da, sadece Fatih Sultan Mehmet yoktu. Eee, anlat bakalım derdini...

Çok şükür derdi yokmuş. Yokmuş da, fetihten beşyüz küsur yıl sonra İstanbul'un ne halde olduğunu merak ederek yola koyulmuş.

Bakırköy'den kaçma bir deli de olsa, gerçekten Fatih'in kendi de olsa hiçbirimizi ilgilendirmezdi. Ocakta kızdığını demirin ucunu döverek sivirtmeye çalışan dayı oğlu sordu:

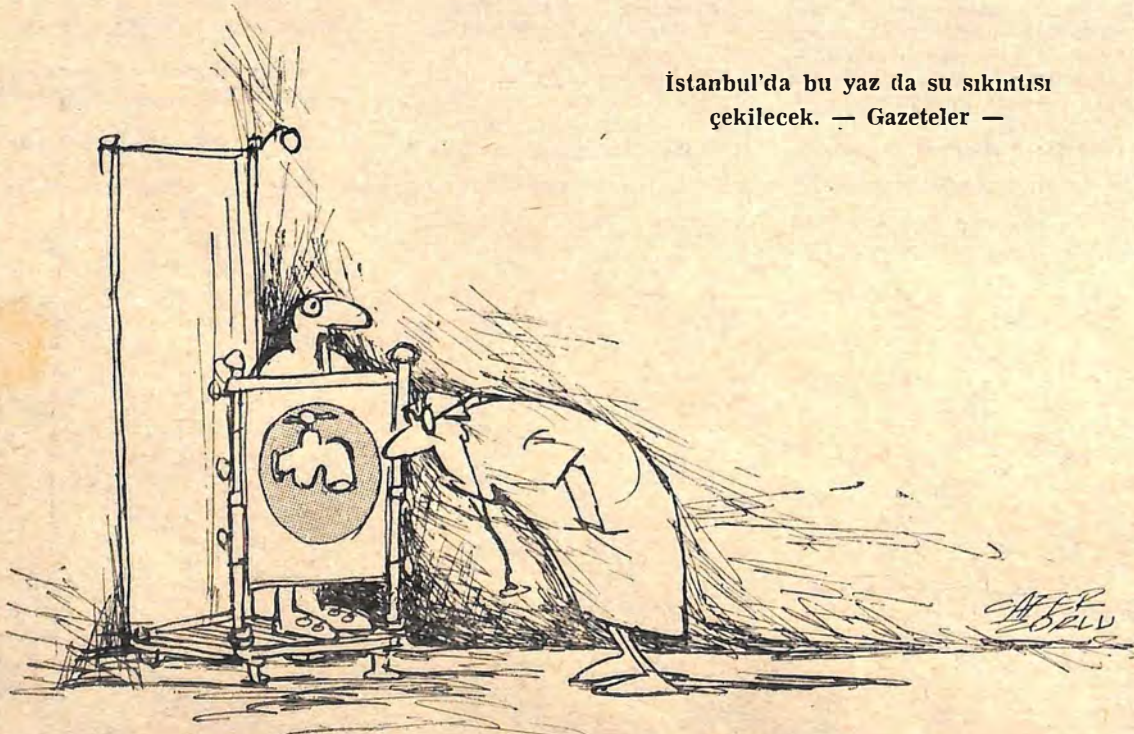
— Trenle mi otobüsle mi gideceksiniz?

Beriki mağrur:

— Yoo, dedi. Beşyüz yıl önceki gibi Topkapı'dan gireceğim.

İstanbul'da bu yaz da su sıkıntısı

çekilecek. — Gazeteler —

— İçimde bir sıkıntı var doktor bey!..

Sahte mühür yapmak için oyup durduğum patatese son şeklini verirken:

— O, beşyüz yıl önceymiş, dedim. Şimdi Topkapı'dan şehre biraz zor gireceğin.

— Neden?

— Bir kere atla bırakmazlar. İkinci Fatih olduğuna inanmazlar. Üçüncüsü Fatih olduğunu ispat et-sen bile bu kıyafette dolaştırmazlar.

— İstanbul'a girmek eskisinden güç oldu ha?...

— Yalnız İstanbul'a değil, her yere girmek güçleşti.

Bakışları dala, gözleri buğulandı:

— O günden bu yana aldığım şehir kimbilir ne güzelleşmiştir. Kurduğum medeniyet ne kadar gelişmiştir...

— Görse bayılırsın. Şehir oyula kazıla köstebek yuvası oldu. Gemileri aşırıldığını Okmeydanı gecekond oldu. Hele medeniyetimize diyecek yok doğrusu.

Gözlerinin içi ışıladı birden:

— Elbette... O eşsiz İstanbul terbiyesi, güçlünlün güçsüze yardım etmesi, küçüğün büyüğe saygı göstermesi, o ahlâk sağlamlığı, millî konularda halkın birbirine yürekten bağlılığı yok edilir mi hiç?

— Kimin gücü yeter efendim? Bugün ağzını bozmayana terbiyesiz deniyor. Her alanda güçlü, güçsüzü eziyor. Küçüğün dilinde büyüğün adı «Moruk». Ahlâk konusunda herkes başına buyruk.

— Yaa... Kimse kimseye dur demiyor mu?

— Valla, bu çağın insanların üstüne pek varmaya gelmiyor. Milletin öfkesi burnunda. Belinde bıçağı, cebinde silâhı, hır çıkarmak için fırsat kolluyor eloğlu.

Bir süre dalgın düşündükten sonra, sevinçle sordu:

— Surlar ne âlemde surlar?

— İşe yarıyor. Açık hava mezbahaları yaptık oraları. Gün boyu kaçak at, eşek kesiyorlar.

Şehirden ümidini kesince, kırk yıllık dost samimiyetiyle bize döndü:

— Eee, sizler nasılsınız, ne yapıyorsunuz bakalım?

— Valla gördüğün gibi, dedim. Hepimiz harıl harıl çalışıyoruz. Ben, kardeşimin hademelğe girmesi için gereken ortaokul diplomasına sahte mühür hazırlıyorum.

Kardeşimi gösterdi:

— O ne yapıyor?

— Bizim dayıoğlunun taksitle aldığı arabası var da, ona sahte ehliyet hazırlıyor.

Hayretle sordu:

— Ayrıca bu işlerle uğraşanlar yok mu?

— Var ama bir sahte ehliyet almak binlerce liraya maloluyor.

Dayı oğlunu gösterdi:

— O ne yapıyor?

— Komandoların işgal ettikleri öğrenci yurduna girecek olan büyük yeğene, ucu sivri demir çubuk hazırlıyor.

— Büyük yeğenin elindeki ne, o ne yapıyor?

— Üniversite sınavlarına girecek olan bizim büyük oğlana molotof kokteyli hazırlıyor.

— Büyük oğlının yaptığı ne öyle?

— Tahta cop. Ortanca kardeşi, grev yapan fabrikasına girecek de ona hazırlıyor.

Başımı önlümdeki işimden kaldırdım ki, kendini Fatih diye tanıtan konduğumuz pabuçlarını eline almış, parınaklarının ucuna basarak çoktan kapının yolunu tutmuş!

— Dur birader, ortancanın ne yaptığını sormayı unuttun, diye seslenirken parmağını dudağına götürüp:

— Susss, dedi. Okula, işyerine, işe girmenin böylesine güç olduğu bir yerde, Fatih de olsam şehre nasıl girerim? Ekmek elden su gölden, çeker yine Bakırköy'e giderim! Hastanenin suyu mu çıktı?

Vedat SAYGEL

LUNA PARK'tan içeri girdiğim anda burnumun ucundan vıııı diye bir kurşun geçti... Kendimi dönmedolabın arkasına attım... İkinci kurşun atıklarıncaadaki atlardan birinin kulağını kopardı... Heyecan içinde, terimi silerken, «Ne oluyor burada, birini mi vuruyorlar?» diye sordum... «Fatma Girik atış talimi yapıyor ağbi...» dediler... Halbuki ben Fatoş'la (Fatma Girik'in arkadaşları arasında adı Fatoş'tur), evet Fatoş'la, aklım sıra röportaj yapmaya, kendisine meşhur 21 sorumu sormaya gelmiştim... Bu durumda biraz zor soracağımı anladım... Cebimdeki beyaz mendili sallayarak: «Teslim!» diye avazımı çıktığı kadar bağırdım... Fatoş, ucundan dumanlar tüten tüfeğini salladı ve güldü: «— Ne tölekmişin be ağbicim... Ufak bir şaka yaptık...»

«— Böyle şaka olur mu?»
«— Fena mı, seni merasimle karşıyorum...»

Terimi sildim... Fatoş tam bir avcı kılığındaydı... Tüfeği burnuma doğru salladı:

«— Hadi bakalım, çabuk sorulara başla, yoksa burnunun ucundaki si-neşe yazık olacak» dedi...

Tüfeğin deliğini parmağımla kapatarak:

«— Peki, peki... İşte ilk sorumu soruyorum... Şey... Sana, pardon size neden Erkek Fatma diyorlar?»

CEVAP «— Çok erkek kız olduğumdan... Kılığımdan belli değil mi?»

«— Tabii belli... Aman sen bozulma... İkinci soruma geçebilir miyim?»

«— Geç ağbicim... Burada kalabalık arasında ne için duruyorsun?»

Sonra etrafımı alan hayranlarına Fatma Girik tüfeği doğrultarak:

«— Ağılın, hava alalım lütfen... Aman meraklıymışsınız be!» dedi.

Sonra bana dönerek:

«— Sayın beyefendiciğim, sual bulamadınızsa ben size sorayım» diye dalgasını geçti. Ben hemen kafayı çalıştırarak ikinci sorumu sordum:

SUAL 2 «— İlk rolünüzü hatırlıyor musunuz?»

CEVAP «— Nasıl hatırlamam... İlk filmimde hizmetçi oynuyordum. Kahveyi rejisörün üstüne döktüm... Adamın yeni gabardin pantolonu du-man oldu... Hah... hah...»

Hah... hah... Ben de güldüm... Fatoş tüfeği doğrultup:

«— Sen gülme... Sorunu sor» demez mi... Hemen üçüncü sorumu sordum:

SUAL 3 «— Hiç altın portakal aldınız mı?»

CEVAP «— Tam alıyordum, manav yakaladı... Aslında ben limonu severim...»

SUAL 4 «— Nasıl artist oldunuz Fatma hanım?»

CEVAP «— Aman bu ne ciddi-yet, sevsinler... Nasıl artist olduğumu söylemem, sonra bütün hevesli kızlar olmaya kalkar...»

Fatoş'un birden zihni açılmıştı... Bir acayip soruyla onu şaşırtmak gayesiyle birden sordum:

MESHURLARA 21 SORU

SORUP
SORUŞTURAN
SUAVİ
SÜALP

FATMA GİRİK

FATOŞ, TÜFEĞİ KALDIRDI VE BANA NİŞAN ALDI...

SUAL 5 «— Hayatınızı hızlı mı yaşarsınız?»

CEVAP «— Hayır... Hep ikinci vitesle giderim... Trafikçiler peşimde...»

Fatoş bu cevabı verirken arabasını gösterdi. Gerçekten Fatma Girik'e yakışacak, fiyakalı bir arabaydı. O arabasının önünde poz verirken, ben altıncı sorumu sordum:

SUAL 6 «— Meşhur olmak başınızı döndürmüyor mu?»

CEVAP «— Hayır, yalnız arada biraz ateş ve nöbet yapıyor...»

Gördüğümüz gibi Fatoş her cevabında bir espri patlatıyordu. Ona yedinci sorumda bambaşka bir taraftan sual sordum:

SUAL 7 «— Siz halk kızı mısınız?»

Fatma Girik bu sorum üzerine suratını buruşturdu:

CEVAP «— Hayır, kupa kızıyım... Aman ne mânâsız sual...»

Bozulduğumu belli etmedim. Fatoş'a çok ciddi bir sual sormaya karar verdim ve sesime dublaj tonu vererek sordum:

SUAL 8 «— İnsanları nasıl tanırsınız?»

CEVAP «— Kiyafetlerinden tanım...»

Yine ters bir cevap vermişti... Fatoş bugün inadına terse gidiyordu... Ben de ona inadına yüz bir soru sordum:

SUAL 9 «— Film setini tarif eder misiniz?»

CEVAP «— Bir minibüs dolusu fi-güran, bir traveling arabası, bir şar-yo, bir kaç tane binlik spot, bir re-jisör, ben, filmin jönü ve otuz ka-dar sandöviç...»

Fatoş, gerçekten film setini iyi ta-rif etmişti... Kendisini tebrik ettim. Onuncu sorumu sordum:

SUAL 10 «— Aldığınız bonoları ne yaparsınız?»

CEVAP «— Duvar kâğıdı olarak kullanırım... Çok sık duruyorum...»

Film prodüktörlerini kızdıracak bu cevabı üzerine Fatoş'u dürttüm... Boşver gibi omuzunu salladı... Onbi-rinci sorumu sormam için yüzüme baktı. Ben de çaresiz sordum:

SUAL 11 «— Film çalışırken etrafınızı hayranlarınız alınca ne gibi bir davranışta bulunursunuz?»

CEVAP «— Üzerlerine hortumla su sikarım...»

Fatoş'a biraz da teknik, ilim ve fen üzerine sual sorup konuyu de-ğiştirmek istedim ve şunu sordum:

SUAL 12 «— Siz de bir yıldız oldu-ğunuzda göre, yıldızlara ne zaman git-meyi düşünüyorsunuz?»

CEVAP «— Dolmuşla gitmeyi düşünüyorum... İşlerim çok olduğundan gelecek bahara bu seyahati ya-pacağım... Otobüs bulursam onunla da giderim...»

SUAL 13 «— Canınız sıkıldığı za-man ne yaparsınız?»

CEVAP «— Senaryo okurum. Çün-kü insanı senaryo kadar eğlendiren şey yoktur... Senaristler duymasın... Aaaa, sahi sen de bir zamanlar ya-zardın...»

Buna meslektaşlarımı hesabına bo-zulmuştum... Fatoş gırgır geçiyor-du... Ben de ona gırgır bir soru sor-dum:

SUAL 14 «— Hayranlarınızdan bi-ri size bir mektup gönderse ve aşkı-nı kabul etmediğiniz takdirde ken-disini öldüreceğini yazsa, ona ne ce-vap verirsiniz?»

CEVAP «— Ah, yavrum... Ondan kolayı ne var? Herife, pardon ada-ma bir şişe uyku hapi gönderirim...»

Biraz da hisli ve romantik sorular sormak niyetiyle bir an düşündüm ve çok hassas bir soru sordum:

SUAL 15 «— Kırık bir keman, sol-muş bir yaprak, bir hâtıra defteri. Gözyaşıyla ıslanmış bir mendil size neyi hatırlatır?»

CEVAP «— Aşkın Gözyaşları flmini-ni... Ben oynamıştım... O filmde halk aınna ağlamıştı ağcıcım...»

Anlaşılan Fatoş'u bu sualler sıkı-yordu... Ona neşeli bir soru sormak üzere öksürdüm:

SUAL 16 «— Sence hayat bir neşe kaynağı mıdır?»

CEVAP «— Hayır, bir oksijen kay-nağıdır... Aldın mı cevabımı?»

«— Aldım, mersi...» Şaka maka derken Fatoş verdiği cevaplarla iler-de gidiyordu... Yeni bir suale baka-lım ne cevap verecekti:

SUAL 17 «— Hiç umacı gördün mü?»

CEVAP «— Anneeee... Nerde?... Aman beni korkutma canım...»

SUAL 18 «— Hiç oynadığın filmle-ri sansür ettiler mi?»

CEVAP «— Onu sinema makinist-leri bilir... Onlara sor...»

SUAL 19 «— Neli rolleri seversin?»

CEVAP «— Kıymalı... Paynrliler de fena değil!...»

SUAL 20 «— En beğendiğin jönler kimler?»

CEVAP «— Söylemem, sonra be-nimle oynamazlar...»

Son soruya gelmişlik. Fatoş'u son soruda iyice açmaza düşürmek ist-edim ve dedim ki: (Ne dedin?)

SUAL 21 «— Bu cevapları sana kim öğretti?»

Bozuldu... Tüfeği kapı ve ben ka-çarken bağırdı:

CEVAP «— Ben, kim olacak... Er-keksen kaçmasana!...»

İŞTE ASTRONOT FATMA, FEZA KILIĞINDA...

ARABA FATOŞ'UN DEĞİL, NUMARA YAPIYOR...

Yayla'da bir gece

Semsi BELLİ

YAYLA GAZİNOSU

Bizimkilerin hepsi burada bu akşam.
Bizimkiler, felektten bir gece çıkmak istiyorlar hafta sonunda.
Ne yapsınlar?
Tüm iş yerleri paydos.
Mağazalar kapalı.
Anavatan uzak.
Gurbet, fazla sulandırılmış limonatalar gibi.

Memlekete para çıkarmak lazım. Günler fazla durgun geçerse Monika ile çingar çıkarmak lazım. Monika ile çingar çıkarmak mümkünü yoksa Yayla Gazinosunda bir masa kapatıp tatilin tadını çıkarmak lazım!...

Bizimkilerin hepsi hafta sonu tatilinin tadını çıkarıyor bu akşam Yayla'da.

«Yayla» Münih'teki vatandaşlarımızın haftanın belirli gecelerinde tıklım tıklım doldurduğu gazinolardan biri.

Müstemleci Türk, müşterisi Türk, sanatçısı Türk, garson kızlarından vestiyerine, yemeklerinden mezelerine kadar her şeyi Türk Yayla'nın...

Duvarlarda Münih'teki ses sanatçılarımızın büyük boy afişleri. Şenay Şen, Can Yarah, Dursun Fırat.

Gündüz işçi, gece sanatçı giysileri içinde hayatını kazanan daha nice kadın, erkek yurttaşımız var Münih'te.

İşte şu karşı masada oturan Malatya'lı genç kız —Can Yarah— onlardan biri. Uzun kirpiklerinin gölgelediği siyah gözbebeklerinde memleket özlemi tutuşan bu minyon yapılı genç kız, şu anda Yayla Gazinosunun bir masasında birasını yudumlayan bir konuk.

Omuzundan lise formasını çıkarmış sevimli bir öğrenci gibi sohbet ediyor çevresindeki insanlarla. Ama biraz sonra şahane bir tuvalet içinde boyu uzayacak, saçları dalga dalga omuzlarına dökülecek ve pistin ortasındaki mikrofonda yansıyacak sesiyle Yayla Gazinosunun büyük kalabalığına memleket türküleri söyleyen güçlü bir şantöz olacak Can Yarah!...

BİZİMKİLER

Artist Memmed (Erzincan'lı Mehmet Karataş), siyah gözlüklerinin altında ışıltı ışıltı yanan şeytan gözleriyle etrafı projektör gibi tırıyor. Sonramasaya göz atıyor. Boş bira bardaklarına ve arkadaşlarına bakmıyor garip si duygulanışlarla. Daha sonra başını garson kıza çeviriyor:

— Bacıuu!... Beş duble bira daha çek, bira ramız kalmadı!...

Biraz ilerdeki bir başka masada Maraş'lı Rıza Pala.. Diyarbakır'lı Halil Baykut.. beri tarafta Arguvan'lı İlyas Ülkü, Karaca'lı Battal, Minayik'li Ali Temiz. Ve canlar içinde bin cana bedel Maraş'ın Göksun ilçesinden Hasan Hayri Önen...

— Âbi ne içeceksin söyle?

— Âbi bi kadeh votka alır mısın?

— Âbi rakı da buluruz istersen!...

Tam bu sırada garson kız, elindeki bir kadeh viski ile masamıza yaklaşıyor:

— Âbi, hoş geldiniz!... diyor. Bu kadehi size gecemizin solisti Şenay Şen hanım gönderdi!...

Ve kadehler birbirini kovalıyor. Ve 68 inci ilimizin konuksever sakinleri biribiri ile kaynaşmış bir yürek beraberliği içinde mem-

leket özlemini çıkarmaya çalışıyorlar Yayla Gazinosunun masalarında...

PIR SULTAN ARAMIZDA

Şenay Şen'ler, Can Yarah'lar, Dursun Fırat'lar, tüm solistler, ellerindeki mikrofona kordonunu sürükleyerek masalar arasında Münih'li yurttaşlarımıza dokunaklı memleket havaları sunuyorlar...

Pir Sultan da aramızda.. yüzyılların ötesinden yankılanan deyişleriyle bu gece burada Pir Sultan!... Sivas topraklarından kalkmış, tellerin ve dillerin kanatlarıyla Orta Anadolu'nun köylerinden Münih topraklarına gelivermiş Pir Sultan!...

Gücenme ey softa biz belî dedik
Oturup kalkmamız ikrara bağlı
Gelirken dünyaya senet eyledik
Sanma ki kiblemiz duvara bağlı.

Bizim ölenimiz geri dirilmez
Kadir bilmeyene kıymet verilmez
Kapımız taşlanır, fakat girilmez
Çünkü kilidimiz Haydar'a bağlı!..

Salon yıkılıyor alkıştan... Masalardaki kadehler ellere, ellerdeki kadehler dudaklara gidiyor.

Tercüman gazetesinin Münih temsilcisi, sevimli dostumuz İrfan Sezer, baştaftaki bir masada. Yanında eşi Handan Sezer.. Enerjin, Türesin adındaki iki genç kız.. ve boş bira bardaklarının gerisinde, vakit çok geciktiği için uyuyakalmış mini mini bir bebek.. İrfan Sezer'in sevimli oğlu Ogün Sezer...

Daha ilerdeki masalarda Arguvan'ın Teppebağ mahallesinden Ali Hüseyin Yücedağ, Adana'nın Saimbeyli ilçesinden Mehmet Derin...

Tek tük yabancı hanımlar da var Yayla Gazinosunun masalarında: Bizimkiler'in kaval-yelik yaptığı Alman hanımlar. Ve bir de «Şişli Madamları» üslubu ile konuşan bir hanım... Genç, biraz şeytanımtrak, sevimli bir hanım...

Karşısındaki Anadolu genci ne yiyecekmiş gibi bakıyor. Bizimkinin ise bakışlarında güvensizlik var, kuşku var, hovardalık var...

Müziğin sustuğu bir anda kulak hırsızlığı yapıyorun istemeyerek. İkisi de kafayı bulmuş. Fısıltı halinde konuştuklarını sanıyorlar. Belki müziğin sustuğundan da haberi olmayacak kadar çevredeki dekor silinmiş gözlerinde...

— Nasıl, memnun oldun mu buraya geldiğine?

Öteki, hâlâ güvensiz, hâlâ kuşkulu...

— Benden mi hoşlanmadın, yoksa buradan mı?

— Sok iyi, sok yuzell!... Yok vre bende koplman!... Yalan yok bende vre!... Sen, sok sok iyi.. sok yuzell... Ben var yirmibes yanında. Sok sok severim böyle erkek... Ah vre bütün yonlümde...

Gerisi duyulmuyor artık... Yine müzik başladı... Can Yarah, yaralı yürekleri bir kez daha dağlayan yurt türkileri söylüyor soğuk bir Münih gecesinin sabaha karşı saatlerinde...

Şemsi BELLİ

GELECEK SAYIDA:
Augsburg'dan izlenimler.

— Silâh taşıyanlar 4 yıl hapsedilecek. —

Yazısız

İyi futbolcu olmanın kuralları

TRANSFER sathı mailine girmek üzereyiz. Onun için bu yazımızda «İyi futbolcu olmanın kuralları» nı yazmayı uygun gördük.

Dünyada her şeyin olduğu gibi, iyi futbolcu olmanın da kuralları vardır.

Nedir bunlar?

İşte, açıklıyoruz:

1 — Caddede, sokakta gayetle kasıtlı ve jimnastik stili yürüyeceksiniz. Öyle ki, görenler sizin bir futbolcu olduğunuzu ilk nazarda anlamalıdır. Sözü kısası, «Ben futbolcuyum» diyen bir havaya sahip olmaya çalışacaksınız. Az topallamanız, son maçta veya antrenmanda esaslı racon yaptığınızı göstermesi bakımından şayanı tavsiyedir.

2 — İyi oyun tutturmadığınızda sakat, ya da hasta numarası yapacaksınız.

3 — Rakip onsekizi içine girince topu bırakıp, hakemin penaltı vermesi için hemen takla atıp yerlerde yuvarlanacaksınız. Canlı feryatlar koparmak bazı ahvalde ayrıca faydalı olabilir. İşbu takla metodu, sizi «müsaıt pozisyonda gol atamadı» gibi muhtemel ithamlardan da kurtaracağı için çok temiz bir usul olarak kabul edilebilir.

4 — Deplâsmanda, idarecilerinizi iki gün izin için ikna edecek, sonra dört gün gelmeyeceksiniz.

5 — Akşamları bir çilingir sofrası kurmak vitamin yerine geçer. Sarfettiğiniz eforu çilingir sofrasında yeniden kazanabilirsiniz.

6 — Her çeşit kâğıt oyunu moralinizi düzeltir. Siz de insansınız, moralinizin düzelmeye ihtiyacı var.

7 — Moraliniz yine düzelmedi mi? Bir bar veya pavyona gidip başınızı dinleyin. Sabaha kadar bir şeyiniz kalmaz.

8 — Ha, unuttuk... Sahada sizi coşkunca yuhalayın seyirciye, elinizle ve de bileğinizle «zafer» işareti yapacaksınız. Böylelikle, hak- kınızdaki tezahürat daha samimi şekilde devam etmiş olacaktır.

İşbu 8 maddeden ibaret kuralın hepsini de tam yapıyorsanız, siz mükemmel bir futbolcusunuz. 5 ilâ 7 puan alanlar, bazı noksanları olmakla beraber iyi futbolcu sayılabilir. Puanınız beşten aşağı ise sizin futbolculukla bir ilişkiniz yok demektir. Yeşil sahada hiç gö- zükmeyin.

Siyami ÖZEL

Plâja buyurunuz

Deniz, —Bir kadın gibi— hafif dalgalı, oynak,
Güneş, —Bir kadın gibi— soyunmuş çirliçplak,
İki aşk arasında ne güzel, tatlı yemek!

İnsanlar maskesini atarken, yavaş yavaş,
Vücut gösterisinde başlayacak bir savaş,
En gizli hatlar belli; —Çünkü bikiniler yaş!—

Endamın her türlü, ince bel, dolgun şase,
Gelerek ta yanına, serbest uzanır, ser,
Dudağında sigara, «Lütfen, bir ateş,» dese.

Denizden yeni çıkmış, tuzlu su domur domur,
Hafif bir titremeyle sıcak kuma oturur,
Gözlerim bir fedai onu herkesten korur.

Ufukla birleşirken, beyaz kum, mavi deniz,
Motorunuz çizecek, sulara ince bir iz,
Ellinizden tutacak mevsimlik sevgiliniz...

Gün gün esmerleşecek, pembeye çalan bayaz
Sıcak kuma gömülüp, uyuyacaksınız biraz,
Uyanıp şaşacaksınız; —Ne çabuk geçti bu yaz,—

Kulacla gitmek başka, kayıkla uçmak başka,
Enginde, yelkenlide, doyum olur mu aşka?
Kahkahalar içinde, uvertür şakalaşma...

Bir muzip şaka ile, bozulsun yapılı saç,
Takla atarken kolla, dal, bacağına dolaş.
Kaşlarını çatarsa; öziir dile uzaklaş...

Bir ürperti yaratır, serin suya ilk dalmak,
Göğsündeki dalgaya kendisini bırakmak
—Dur— demesem ellerim, ister elinden tutmak.

Aryanlar da vardır, plâjda, başka bir haz,
Yüzmek çok anlamlıdır, bazen ister cilve - naz,
Yüzecek adam fazla, yüzülecek adam az.

Ey Fikret yoruldu, uzan, sen de yat,
Bırak ütüden geçsin, nârin ayaklı hayat,
Güzelleri tasnifte hatâ olmasın dikkat...

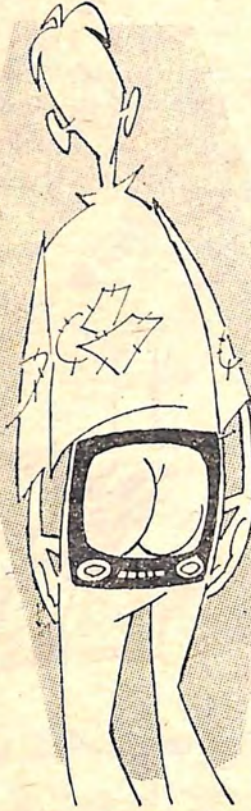
Fikret YILMAZ

ayna

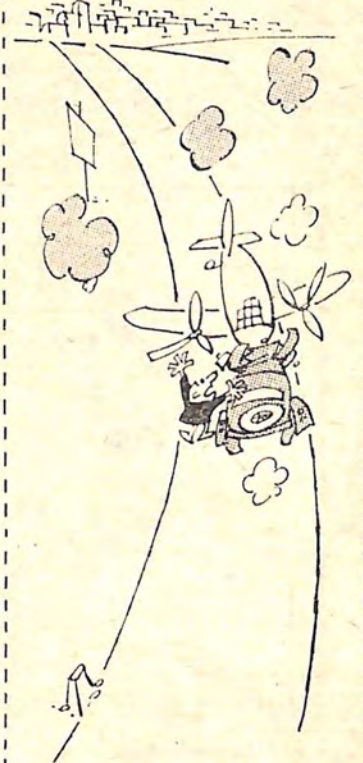
Semih Balcıoğlu

— İstanbul Belediyesi televizyon için halktan para toplayacak —

— Bir talim uçağı ile oto mobil yola çarpıştı... —

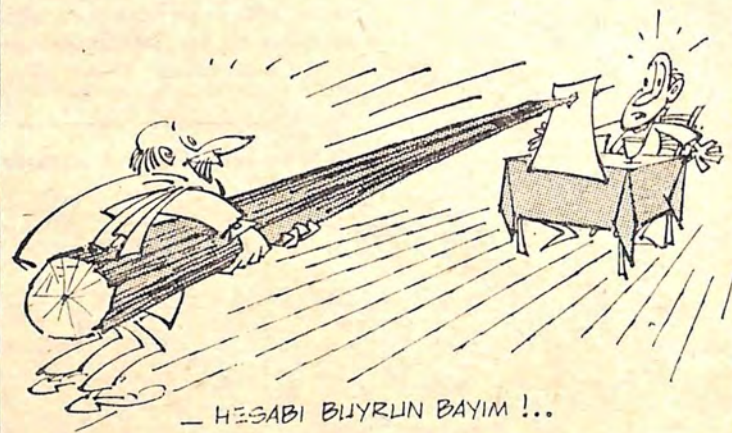

İLK GÖRÜNTÜ !..

— KÖR MÜSÜN ADAM ... BURASI TEK YÖNLÜ YOL !.. —

— Lokanta ve gâzinolara yüzde 40 zam yapıldı... —

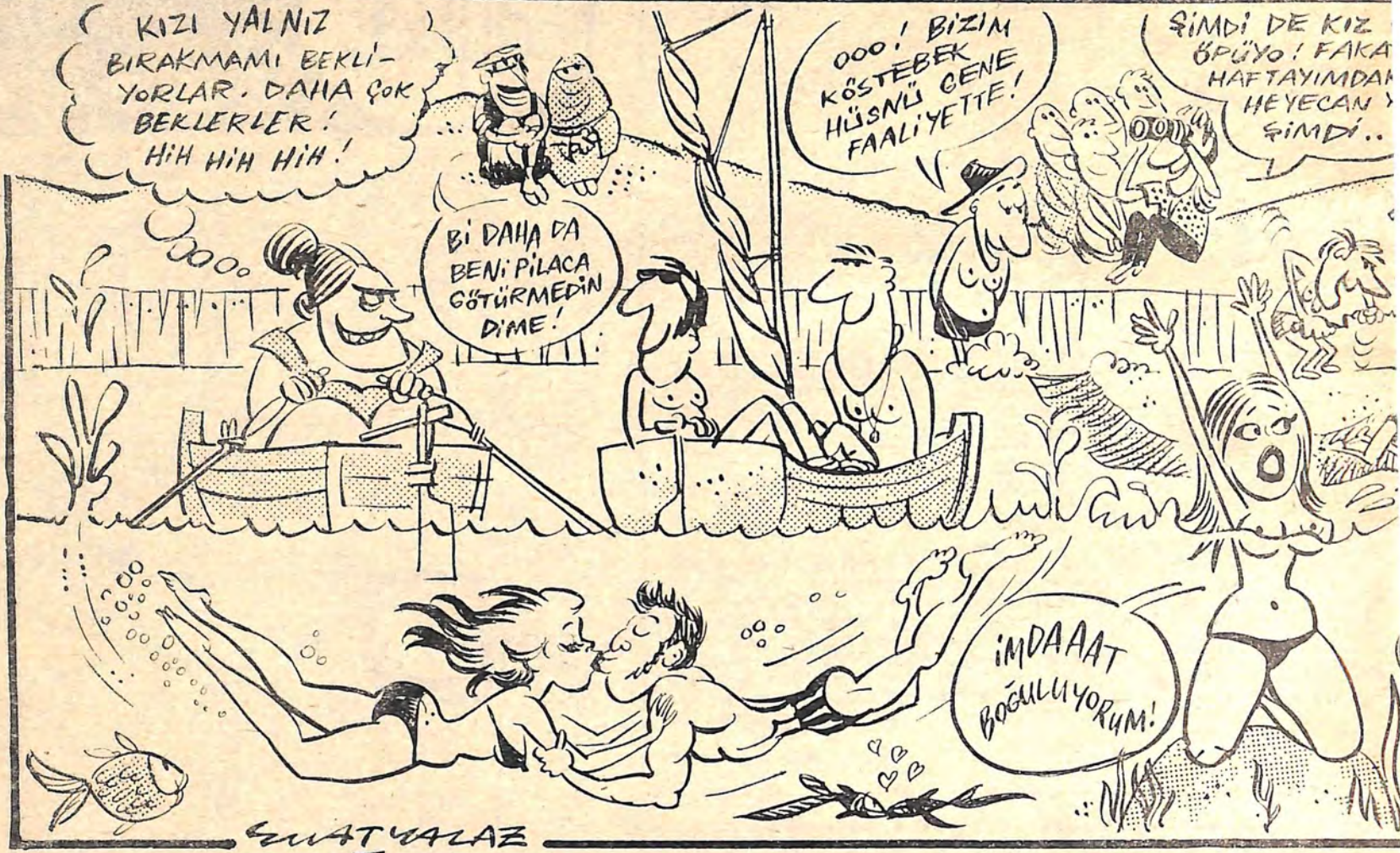

— HESABI BUYRUN BAYIM !.. —

— KUKLA TİYATROSU ANKARA VE İSTANBUL'DA TEMSİLLER VERDİ... —

— İYİ OLDU ÜLKEMİZE GELDİĞİNİZ . MESLEĞİNİZDE Kİ YENİLİKLERİ GÖRDÜNÜZ !.. —

PAZARTESİ

Politika dersleri

Eli sıkı, cebi dolu bir politikacı hovardalık yapmayı aklına koydu mu, bahşış dağıtır gibi öntine çıkana söz verir, demeç verir, öğüt verir, akıl verir.

Kasım Gülek üstadımız hovarda-

lık konusundaki gayreti ile bütün arkadaşlarını geride bıraktı maşallah. Yalnız söz, demeç, öğüt, akıl vermekle kalmadı, bedava tarafından halka birtakım kurslar da açtı. Bunların ilkinde «Genç ve dinç kalmanın sırları» nı açıklamıştı, şimdi-kinde ise iyi bir politikacının nasıl yetişmesi gerektiğini anlatıyor.

«Şimdi daha çok hızlıyım. Hedefim Başvekillik» diyen Gülek'e göre:

- 1 — Politikanın kitabı yoktur.
- 2 — Politikanın okulu yoktur.
- 3 — Politika, içinde yaşanarak öğrenilir.
- 4 — Politika, engellere çarparak öğrenilir.

5 — Politika, burun sürterek öğrenilir.

Bir madde de bizden üstad:

6 — Politikada, etek öperek önemli mevkilere gelinir.

Ve, «Etek öpmekle dudak aşınmaz» sözü de her halde buradan gelmektedir.

SALI

Olsun bitsin!

Oh, öğrendik de biraz olsun içimiz rahatladı. Atom bombalarının, hidrojen bombalarının kaderimizi çizeceği Üçüncü Dünya Savaşı var ya? Meğer topu topu yarım saatçik sürecekmış!

Aman be!... Yarım saatlik korku, bir ömür boyu çekilir mi? Bassınlar körolası sihirli düğmeye, olsun bitsin! Otuz dakika gibi kısa bir süre-ye, zaman kaybı bile denmez. Nedir ki yâni?... Durakta olsan, taşıt bulmana yetmez. Taşıt bulsan, yol bulup gitmene yetmez. Gideceğin yere varsan, para verip üstünü almana yetmez. Bir sigara içiminden kısa, bir kova su bulmaktan kolay.

Hani diyeceğiz dakikaların, saatlerin hiç önemi yoktur gözümüzde. Hatta haftalara, aylara dahi metelik verinmeyiz. Üçüncü dünyanın yok olduğunu duyarız da, savaşımı göremeyiz.

ÇARŞAMBA

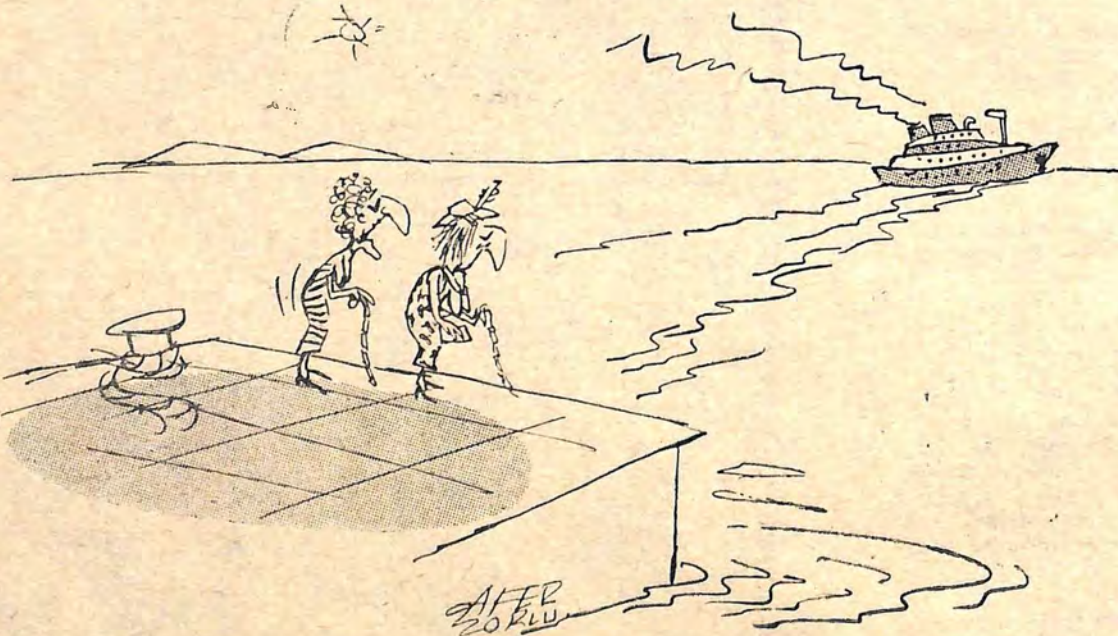
Kokusu duyuldu

Çıkacak çıkacak. Artık biz de iyice inandık ki, personel kanunu çıkacak.

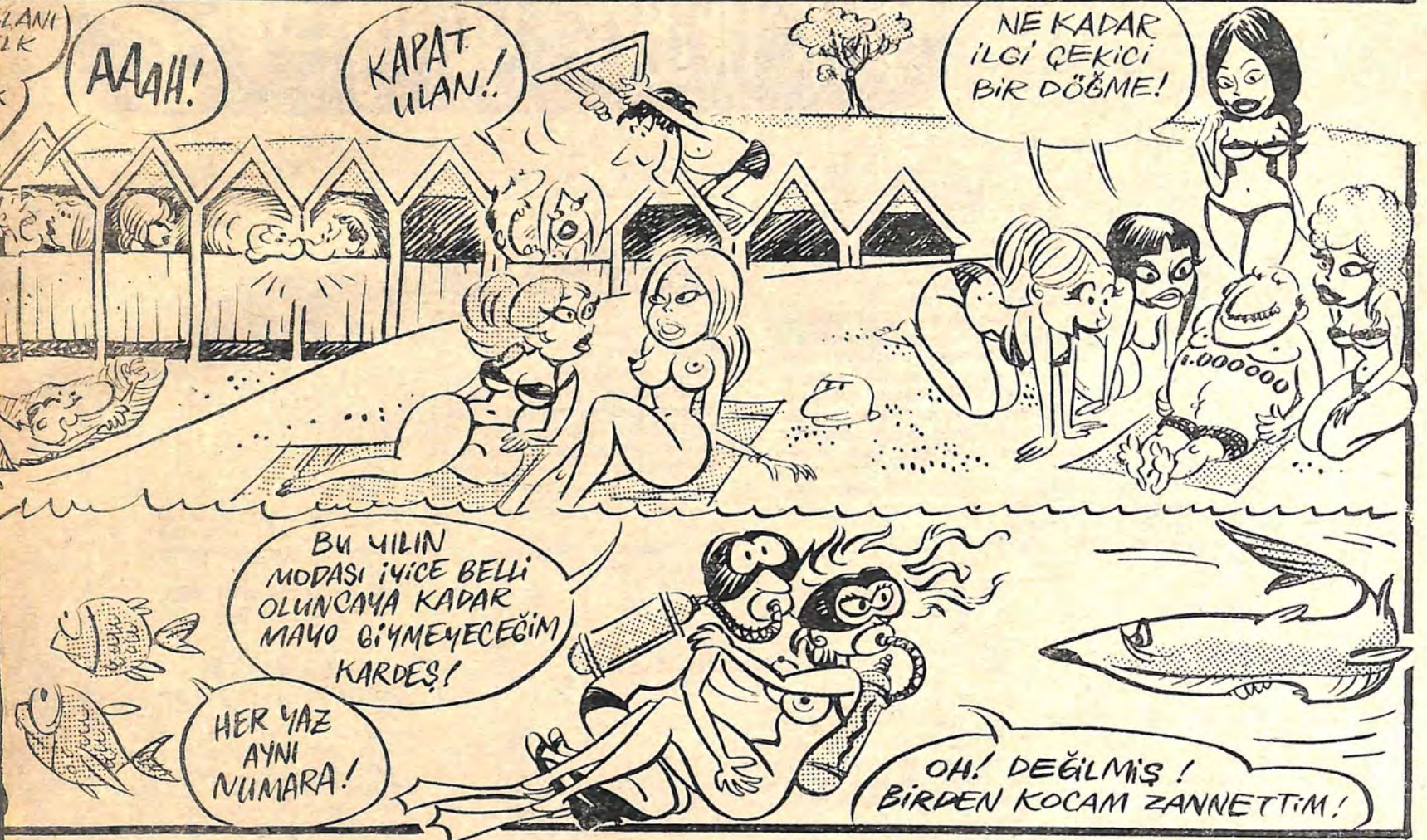
Nereden mi bildik?

Baksanıza pusuda yatanlar en düşük memur maaşının altıyüz lira olacağını kokusunu aldılar, yiyecek, içecek, eğlence yerlerinden sonra demir fiyatlarına da yüzde kırk zam yaptılar!

— Seks gemisi dünya turunda. —

VAPURU KAÇIRANLAR!

PERŞEMBE

Cephanelik

Bol miktarda mermi.
Bir telsiz.
Üç kilo barut.
Üç tabanca.
Yüz tane demir çubuk, sopalar, kamalar, sustalılar, iki kamyon taş.
Yoo, bunlar ne dış seferden dönen bir yolcu gemisinden çıktı, ne bir çete tutuldu. Listesini verdiğimiz mühimmat, aranan bir öğrenci yurdunda bulundu.

CUMA

Ayıp olurdu

Bir özel okulun 588 öğrencisinin «Borçlar hukuku» dersinden «Peki» alması, incelemeler yapan Cumhuriyet Senatosu üyelerini şaşırtmış. Bize sorarsanız, öğrencilerin adı geçen sınavda en yüksek notu almaları olağandır.

Paraya hasrettir ülkemiz, ferdimiz; borç almanın inceliklerini çok iyi biliriz!

CUMARTESİ

Amerika bu

Amerika'da iki kadın general olmuş. Bir süredir anlamadığımız bir şeyler dönüyor Amerika'da. Kadın şerif, kadın vali, kadın general...

Eee, olacağı buydu sonunda... Erkeklerin kimi Vietnam'da, kimi Kamboçya'da, kimi Kore'de; yönetim kadrosu için kadınlar kaldı elde!

PAZAR

Bir şey daha var

Tekel Bakanının açıklamasından öğrendiğimize göre, piyasada «Kaçak» diye satılan Amerikan sigaraları, Türkiye'de yapılıyor.

Polisten öğrendiğimize göre, el altından satılan yabancı markalı tabancalar, Türkiye'de yapılıyor.

Sahiplerinden öğrendiğimize göre, Amerikan Pazarlarında satılan eşya-

lar, Türkiye'de yapılıyor.

Haa, bir şey daha var Türkiye'de yapılan: Rekabet!

Ama diyeceksiniz ki, dünyanın her yerinde vardır bu.

Vardır elbet. Her yerde devlet sektörü, yabancı sektörle rekabete kalkışırken, bizde kaçakçılarla devlet arasındadır rekabet. Ve çoğu zaman kaçakçılar derme çatma yerlerde en

ilkel araçlarla bir malın en güzelini, en kalitelisini yaparlar, devlet sektörü yetkilileri ise «Falan mal Türkiye'de yapılıyor» gibilerden alışılmış demeçleri atarlar.

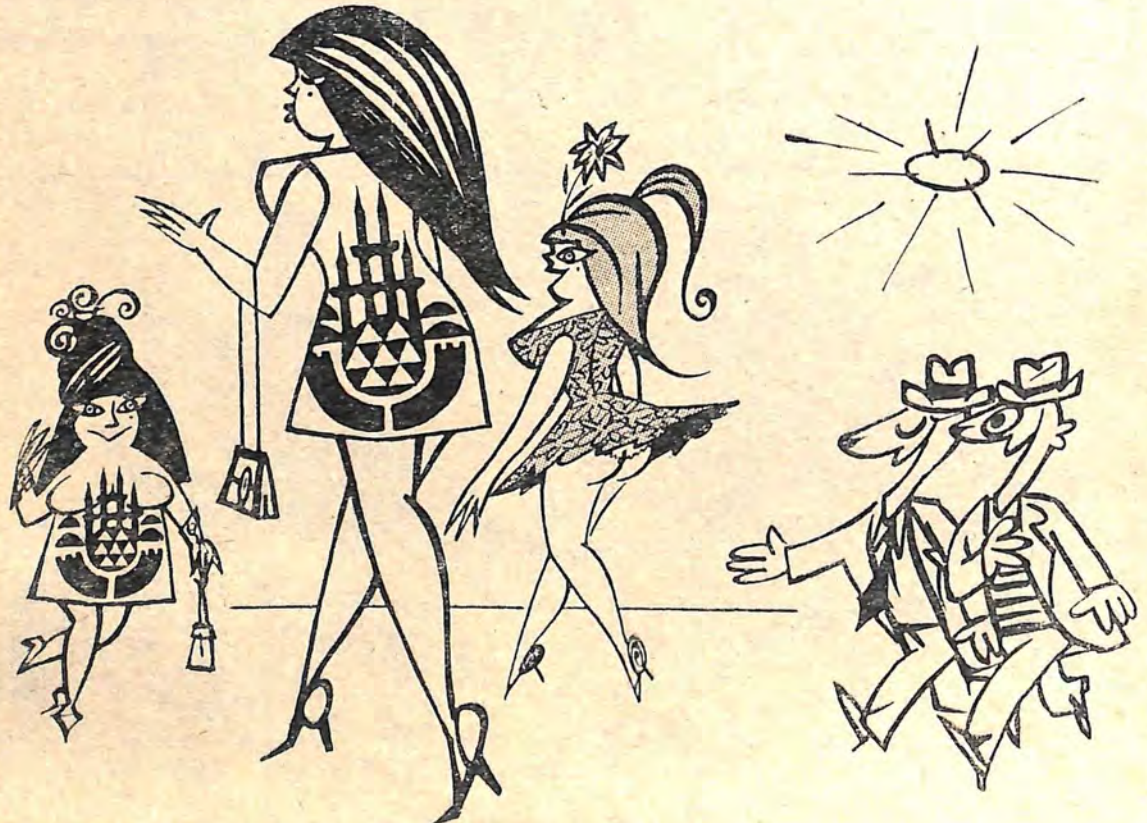
Avuç kadar bir makineyle kaçakçılar gerçekten Amerikan sigaralarının benzerini yapıyorlarsa eğer, Cibali fabrikasından bir makine verelim Tekel'i ihya etsinler birader.

Eğlence yeri

Halktan yardım bekleyen Belediye Başkanı Atabey, en kısa zamanda İstanbul TV'sini kuracağını açıkladı.

İlahi Başkan. Bize ne lazım luna park, ne lazım TV'si... Dünyaya eğlence oldu İstanbul'un kendisi!!

— İstanbul amblemi, kadın elbiselerinde moda oldu. —

— Benim bildiğim, İstanbul böyle iki tepe değil, yedi tepe üzerinde kurulmuştur birader!..

Halk nelere gülüyor?

HAYDİ BAKALIM ÂBİLER

bilinmez, motor stop etti.

Biraz da imtihan heyecanından şaşırın Salih, bir süre marşla, gaz pedaliyle, debriyaj ve frenle uğraştığı halde arabayı çalıştıramayınca komisyon üyelerine döndü:

— Haydi bakalım âbiler, dedi. Atlayın aşağı biraz itiverin de, şu külüstürü çalıştıralım.

Adnan YAĞCI

— İstanbul —

ALLAH KORUSUN

11 Genel Meclisi üyelerinden Çatalbaş Dayı, toplantılarda hiç mi hiç söze karışmaz, göbeği koyverir oturur, oturur... Yalnız, konuşmalar tamamlanıp da karar alınacağı zaman «Evet» veya «Hayır» diye oyunu lütfen işaret buyurur. Buna rağmen her devre yeniden seçilir. Oy veren ne düşünür, kendisi neden seçilmeyi ister?... Akıl erdiremezsiniz.

Bir gün yine önemli bir konuda görüşme açılır. Söz almak isteyenler isimlerini yazdırırlarken bizim Dayı da söz istemez mi!... Bütün üyeler hayret ve merak içerisinde... Oyle ya, onbir senedir biteviye oturmuş bir adamın ne diyeceğini kim merak etmez ki?... Başkan ilk sözü Dayı'ya verir.

Dayı şöyle yerinden bir doğrulur: — Muhterem arkadaşlar!... diye söze başlar; sonra öksürür ve ses tonunu ayarlayarak aynı ciddiyetle devam eder: Görüyorsunuz ki, pencereler açık, biraz önce kapıyı da açtılar... Ceryan yapıyor efendim! Allah korusun hasta olacağız. Ya kapıyı kapatalım, ya da pencereyi!...

Cemalettin CUNBUL

— Sivas —

SANA

Ortaokulda cin gibi bir görevli var. Adı Ali Cengiz. Hangi işi söyleseniz şıpın işi yapiverir. Bu yüzden tüm öğretmenler işlerini ona gördürürler. Geçenlerde hanımı öğretmenlerden biri Ali efendiye bir miktar para vererek:

— Ali efendi, bana üç tane ikibuçuk liralık çikolatayla bir tane de Sana aliver, demiş.

Derhal koşturmuş Ali efendi karşı bakkala, almış öğretmen hanımın dediğini getirmiş dolabının üzerine koymuş. Öbür arada öğretmen hanım gelmiş bakmış ki sadece üç tane çikolata var, Sana yağı yok. Hemen çağırtmış Ali Cengiz efendiye:

— Ali efendi, hani Sana nerde? diye sorunca, Ali efendi utana sıkıla:

— Hocanım, demiş, ben gendime aldığımı demincek yidim, teşeggür iderim.

R. Hikmet UĞURLU

— Karaman —

YÜKSEK DAMDAKİLER

Köylerine gelen her yabancıya bir isim takan Elâzığ'ın Hal köyü halkına, diğer köylerin halkı bir oyunu oynamak isterler ve bunları komşu köylerin birinde yapılacak olan düğüne davet ederler.

Dâvetliler toplar, şenlik başlar, kuzulur kesilir, yemekler hazırlanır, Hal'lılara oyun düşünen muzipler:

— Hal'lılar yüksek dama!... diye seslenir.

«Yüksek dam» en itibarlı misafirlerindir. Bu çağrıyı duyan Hal'lılar, diğer köylülere nisbet yaparcasına gururla, birer ikişer yüksek dama çıkarlar. Muzipler de hemen dama uzanan ayakçığı (Merdiveni) kaldırıp saklarlar.

Yüksek damdaki Hal'lılar bakarlar ki, ne hatırlarını soran var, ne önlerine yemek koyan... Millet yüksek damın altında habire düğün yemeği yiyor. Yukardan seslenirler, seslerini kimseye duyuramazlar. İnemek için koşarlar, merdiveni bulamazlar. Millet içkisini içip karnını doyurduktan sonra, bizimkiler oyuna getirildiklerini anlarlar.

O gün, bugün nerede bir Hal'lı ile karşılaşılrsa bir punduna getirilir, «Hal'lılar yüksek dama!» diye seslenilir.

Mustafa KÖYOĞLU

— İstanbul —

HAMAMCI

Harabe halindeki Tekel Memurluğu binası ile aynı özellikteki hamamın yıktırılıp yenilenmeleri için, inşaat mühendislerinden kurulu üç kişilik bir heyet Mesudiye'ye keşfe gelmiş, verilecek kararı merak eden halk da, başlarına üşüşmüştü.

Kalabalığı görüp de, ne olduğunu bilmeyen bir ihtiyar, az ilerisinde kendi aralarında konuşan gençlere sokulup sordu:

— Neciylirmiş oğul bu zatlar? Neye gelmişler acep?

Delikanlılardan biri cevap verdi:

— Hamamcılarımız emmi. Hamam yapmaya gelmişler.

— Ne! dedi ihtiyar. Hamam yapmaya mı gelmişler dedin?

— He ya...

— İyi emme koskoca Ordu'da su gıtlığı mı varmış ki, bu gacdar yolu tepmiş bu mındarlar?

Kâzım SORLU

— Mesudiye/Ordu —

KULAKLARI SALLAYI SALLAYIVER

Karaman'ın bir köyü vardır, A-ğaçoba. İlçeye yeni atanan kaymakamla tahsildardan bilirler devletin varlığını. Günlerden bir gün kaymakam gelir köye. Alıkor muhtar yemeğe. Köy odasında hazırlanan yemeğe köyün ileri gelenleri de katılır. Yakın eve pırtı taşarcasına sofradaki yemeklere saldırır köylüler. Ağır-dan alır kaymakam. Bu durumu köy bekçisi Tekke Hacı izlemektedir. Kaymakama:

— Beğenmedin yemekleri galiba gaymakam beg, der. Buyur. Köy yerlerinde bu gadar bulunur.

Kaymakam cevap verir:

— Yiyorum bekçi.

— Yesen de b...tan yiyorsun. Bekçinin kıldığı potu düzeltmek isteyen muhtar:

— Gaymakam beg, sen gusur galma, der. Kim ne dediğini bilmez köylük yerinde. Onlar ne derse desinler, sen kulaklarını sallayı sallayiver.

İbrahim KUÇUK

— Karaman —

— Çift otobüsler hizmete girdi. —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

MÜZE FARESİ ARSEN LÜPEN JACK NELER ANLATTI?

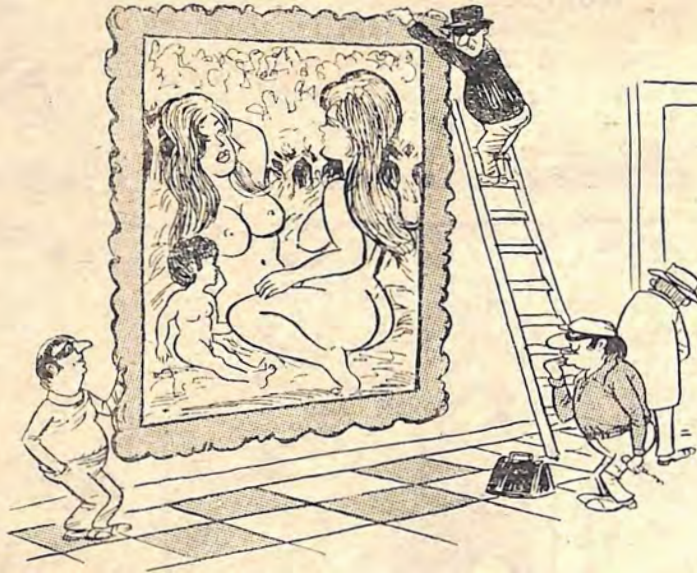
YAZIMIZIN başlığı, dikkat ederseniz birazcık hikâye başlığına benzedi... Ben bilerek benzettim... Çünkü biraz sonra parmak basacağımız acı gerçeklerden ağzınız, burnunuz zehir gibi olacak... Mesele arsu-ulusal, yâni beynehniledir... İnterpol uyurken, ben Sultanahmet'in tenha ve külüstür bir meyhanesinde, senelerdir büyük ve meşhur eserleri kaçıran, hinoğlu hin bir şebekenin şefi olan Arsen Lüpen Jack'la tanışıp iki duble rakı içtim ve bu arada bu meseleyi de onun ağzından ikrar ettirdim... Şimdi gelin birlikte meyhaneye girelim (içmek mecburi değildir) ve Jack'ın ağzından bu meselelerin esasını dinleyelim...

YIL 1899, PARİS, ŞEBEKE KURULUYOR :

Paris'te ıslak bir gün... Eksel siyor Palas'ın ikinci katında 16 numaralı odada, şık bir genç adam var... Elindeki Burbon şarabından içerken pencereden dışarısını kolluyor... Bu genç herif, Jack'ın babası Antuan Keser-yan... Aslen Ermeni... Babası Ermeni de anası Honstans adında bir Paris'li kız... Neyse maksadımız Antuan'ın şeceresini çıkarmak değil... Antuan bir yudum daha şarap çekti ve kendi kendine söylendi: «Acaba gelmiyecek mi?» Derken kapı iki kere hızlı, üç kere yavaş, bir kere de orta vuruldu... Antuan kulak kesildi... «Geldiler» diyerek gitti ve kapıyı açtı... İçeriye kırk yakalı palto-lu, yetmişlik, gözlüklü, melon şapkalı bir adamla, sarışın, çok güzel, tıpkı Brigitte Bardot'a benzeyen bir kız girdi... İşte tarihin en müthiş eski eser, tablo, heykel, ikon, gravür, kıymetli eşya, yüzük gibi maddelerini kaçıran şebeke ilk toplantısını yapıyordu... Yalnız Kurukafa Vermon eksikti... On dakika sonra o da geldi... Tıpkı iskelete benzeyen bir herifti... Yüzündeki deri, da-vul «erisi gibiydi... Ya elleri... Aneeee!

Neyse maksadımız kimseyi korkutmak değil... Bu dört kişilik çete ilk olarak Luvr Müzesinden Renoir'ın «Anasının kuzusu» isimli baha biçilmez tabloyu çalmak için plân kurdu... İki hafta sonra gece plân tatbik edilmiş, müze bekçilerinden birinin yerine giren Kurukafa, bütün alârm şebekesini bağlayan sigortayı gevşetmiş, öbür üçü de tabloyu indirerek yerine kopyasını koymuş-lardı... Kopyayı da kim yapmış-tı biliyor musunuz?... Hani B. B. ye benzeyen o güzel sarışın yavru var ya... İşte o...

Bu olaydan sonra yapılan plâna göre, sırasıyla Brüksel Müzesinden Keçi Ayaklı Paris, Viyana Müzesinden Karlman'ın Çar-daş Füristin operetinin notaları, Roma Müzesinden Rafael'in «Ağ-layan Melekler» i, Tunus Müzesinden meşhur siyah kehribar Er-cerebet Zanbarı adlı çekmece kutusu bir bir yürütüldü... Netice-de çete onbeş senede milyonlar

değerinde eser yürüttü ve müze-lerdeki eserlerin hepsi sahteleri-yle değiştirildi...

BUGÜNE GELELİM :

Jack bütün bunları bana anlat-tıktan sonra önündeki şarabı bir nefeste yuvarladı ve devam etti:

«Bütün bunlar eskide kalmış şeyler... Babam Antuan Keser-yan'ın mesleğini ben devam ettir-dim... Garpta bir şey kalmamış-tı... Hepsiz zengin salonlarını süs-lüyordu... Çok param vardı... Fa-kat hepsini Monte Karlo'da ye-dim...»

«O kadar para yenir mi Jack?» dedim. Jack güldü:

«Etrafında Avrupa'nın en kral karıları olsun da nasıl ye-mezsün... Neyse, elimde babam-dan kalma çok kıymetli bir Mı-sır mumyası vardı...»

«Ah... ben mummyadan çok korkarım...»

«Asırlar önce ölmüş bir he-rif... Korkulur mu?... Evet, mum-yayı Marsilya'daki evimin bodru-munda saklıyordum... O zaman-lar zengin bir dul olan Madam Keselbaş ile ilgim vardı... Ma-dama mummyadan bahsettim... Önce korktu, sonra okşayışları-

ma dayanamadı ve Mısır Müze Müdüğü Ahmet Kubari ile görü-şüp mummyayı almaya razı etti...»

«Nasıl razı etti?»

«Madam güzel ve cinsi ta-rafı fazla olan bir kadındı... An-larsınız ya... Arap da mest ol-du... İkibin Mısır lirası verip mummyayı aldı... Fakat tuhaf de-ğil mi, vapurla mummyayı Mısır'a götürdü... Ambara inip mummyayı almaya kalkınca mummyanın ora-da olmadığını gördü...»

«Mummyayı biri mi çalmıştı?»

«Evet... Vapurda dansözlük yapan Samiye Cemal adındaki ka-dın aslında eski eser kaçakçısı-ydı... Ben hemen peşine düştüm ve kadını Lübnan'da dans eder-ken enseledim...»

«İtiraf etti mi?»

«Önce inkâr etti... Fakat ya-kışıklılığımıza dayanamadı ve ya-tak odasına geçtik... Biraz sonra itiraf etti...»

Jack, lâfının burasında durup bir şarap daha çekti... Sonra de-vam etti:

«Samiye zeki kadındı... As-lında Anvers'li bir babadan gel-meydi... Melezdi... Arkeoloji tah-sil etmişti... Bütün gayesi Di-

dim'deki Apollon'un kafasını çal-maktı...»

«Apollon'un kafası çok mu kıymetliydi?»

«Tabii, vücudu Atina'da mü-zedeydi... Fakat kafası ortada yoktu... Samiye bunun Milâs ci-varındaki Didim kasabasında ol-duğunu tahmin ediyordu... He-men bir uçağa atlayıp İzmir'e geldik... Efes Otelinde bir oda ayırtık... Kendimizi adı birer tu-rist gibi tanıtmıştık... Hattâ ben süphelenmesinler diye ihtiyar makyajı yapmıştım...»

«Vay canına, dalgaya bak!»

«Ne dalgası, fırtına vardı fı-rtına... Yola İzmir'den çıkmıştık... Samiye bir motorcuyla anlaşmış-tı... İki günde Didim'e geldik... Kayaların arasında motoru bıra-kıp yukarıya tırmandık... Turist kafileleri ortalıkta dolaşıyordu... Orda bir mağaraya saklandık... İki gün Samiye ile orada hem ne-şemizi bulduk, hem de ayın on-ikisini bekledik...»

«Neden ayın onikisini?... Hem ne olur Samiye'yle mağaradaki vaziyeti tafsillatlı anlatsana...»

«Şimdi gırgırı bırak... Tam ayın onikisinde ay mehtabı çıkın-ca sivri kayanın gölgesi karşıkı tepede bir noktaya vurunca biz de harekete geçtik... Oraya tır-manıp hemen kazmaya başladık. Ben arada bir Samiye'yi öpüyordum... O da buna çok bozuluyord-u... İş arasında münasebetsizlik yapıyorsun Jack, kafayı bulalım ondan sonra, diyordu... Neyse onbeş metre kadar kazdıktan sonra kafayı bulduk...»

«Demek çok içmiştiniz?...»

«Canım rakıyla değil... Apol-lon'un kafasını bulduk... Çok a-ğırdı... İkimiz zorla motora ka-dar taşıdık... Yolda kafa iki ke-re ayağıma düşecek gibi oldu... Sonunda Apollon'un meşhur hey-kelinin kafası elimize geçmişti...»

«Kafa büyük müydü?»

«Normal insan başından çok büyüktü... Sırf altındı... Altın bir kafa...»

«Altın kafa... Bu Metin ol-masın?...»

«Uzatamyalım... Kafa mo-torla, hepimiz bayram yaptık... Kafanın etrafında dans ederek iç-tik ve kafamızı bulduk... Tam ben kafamı bulmuştum ki işte o anda...»

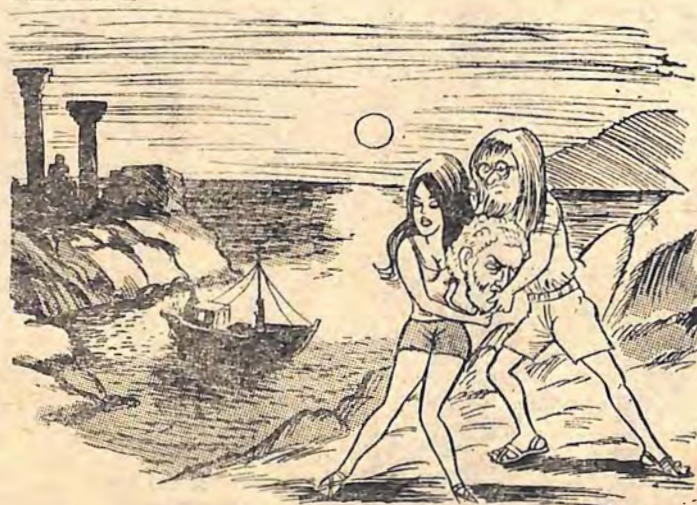
«Kafana bir «arbe yedin...»

«Nerden bildin?... Evet... Kendimi kaybettim... Kendime geldiğimde Sultanahmet Parkın-da yatıyordum... Kimin getirdi-gini bilemiyordum. Samiye bana kazık atmış ve kafayı çalıp kaç-mıştı... İnek kadın... Hırsız... Al-çak...»

Jack'ı zor teskin ettim... Fa-kat sonunda öyle bir lâf etti ki, bu lâfını buraya yazmadan ede-miyeceğim... Jack şöyle dedi:

«Beni Apentemes'in mummyası lanetledi...»

İşte böyle... Sakın tarihi ve es-ki eserleri çalmayın... Bırakın müzelerde dursun...

Ayı Postu

GİSELE'in küçük odasına bir hırsız gibi giren Michel, içerdeki parfümlü havayı zevkle kokladı. Haftalardan beri bu mutlu anı hayâl edip duruyordu.

Aynı apartmanda oturdıkları halde bu kız, nedense Michel'in teşebbüslerine set çekmiş, aralarındaki bağın arkadaşlıktan aşka dönüşmesine bir türlü fırsat vermemişti. Gerçi delikanlının niyeti hiç de evlenmek değildi. Zira Gisele, evlilik çağına gelmiş bir kız için biraz fazla havai idi. Bir sürü flörtü vardı, bütün gün sağda solda sürtüp duruyordu. Oniki yıllık komşusu Michel'e gelince: Genç kız ona sadece bir arkadaş gözüyle bakıyor, delikanlı ne zaman kur yapmaya kalksa:

— Sana öyle alıştım ki, içimde sana karşı en küçük bir heyecan yok, diyor.

Fakat Michel için durum hiç de aynı değildi. Gisele'e karşı içinde günden güne büyüyen çığınca bir arzu vardı. İşte bu arzu, sonunda kurnazca bir oyun düzenlemeye zorlamıştı onu. Hayır hayır, bilinen numaraların hiçbirisi değildi bu. Ne yatağın altına gizlenecekti, ne kapının arkasına saklanacaktı. Genç kızın yatak odasının döşemelerini süsleyen ayı postundan yararlanacaktı.

Bir hırsız gibi girdiği odada yaptığı ilk iş, ayı postunun içindeki pamukları çıkarıp, bir yere saklamak oldu. Bu iş bitince içi boşalan posta kendi daldı, yatağın önüne boylu boyunca uzandı. Biraz sonra nefis bir striptiz seyredeceğini düşünerek beklemeye başladı. Ne güzel olacaktı kimbilir. Kız tam yatağına girdiği sırada ayağa kalkacak ve...

Her halde epey korkacaktı Gisele.

Keyifle gülmüştü. «Gerçek bir masal» diye geçirdi içinden. «Ayı postu güzel bir şövalye haline gire-

cek. Kahkahalarla güleceğim o ki-birli kızın halin!»

Oda kapısı aralandı ve içerisi aydınlandı. Sakin adımlarla pencereye sokulan kız mantosunu, şapkasını çıkarıp bir koltuğa attı. Bir süre gülmüştükçe ayı postuna baktı. Garip bir ürperti geçirdi Michel. Acaba bir şeyler sezmiş miydi?

— İyi geceler Nunul!

Sirtında ne var ne yok hepsini çıkardı. Çırılçıplak kaldığında, ayı postu içinde bulunan ve heyecandan fenalaşan Michel, soluk almakta güçlük çekiyordu. Daha sonra bu çıplak nefis vücut, üstüne pembe tül bir sabahlık geçirdi.

Michel için ayağa kalkmanın ve kıza sarılmanın zamanı gelmişti artık. Fakat tam fırlamaya hazırlanırken kapı çalındı birden. Gisele koşup açtı kapıyı. Michel'in şaşkın bakışları karşısında içeri giren son derece yakışıklı bir genç yapıştı Gisele'in dudaklarına! Uzun uzun öptüler. Michel, bu gelen genci tanıyordu. Boks şampiyonu Claud'u bu. Yatağa doğru ilerlerken, şampiyonun gözü ayı postuna ilişti:

— Şu ayı postunun üzerinde sevişmeyi her gelişimde arzuluyordum Gisele, dedi. Senin atlas teninle, bu beyaz kürk, kimbilir ne güzel bir fon teşkil eder!

Bir kaç saniye sonra birbirine kenetlenen iki vücudun ağırlığı, zavalı Michel'in üstüne çökmüştü. Çaresiz sıkacaktı dişini. Onların sevişmelerine gık demeden tahammül etti ve bu gerçekten bir işkenceydi!

Ertesi sabah iki sevgili karyolada mışıl mışıl uyurken o, bir kaç kilo zayıflamış olarak posttan çıktı, gece girdiği pencereden yine bir hırsız gibi süzülüp gözden kayboldu!

(Leopold Massiera'dan)
çeviren:

Süheylâ AYKUT

Hiç şüphesiz, Akbaba Türkiye'mizin mizah okuludur. İşte bir genç imza daha bu okula kaydolmak için çırpınıyor! İsmi, MERAL! Evet, evet... hem de bir genç kız! İlerde Akbaba sayfalarını daha iyi, daha güzel süsleyecek!.. Çünkü, bu okul ona tecrübe verecek, yön verecektir!..

Genç kızın, uzattığı kâğıtları büküp tam cebime koyuyordum ki... Elimden kaparcasına aldı çizgilerini. Şaşırıp durduğumda: «Büktürünüz, buruşturdunuz» dedi. Heyecan dolu bir özenle düzeltti, okşar gibi sardı ve uzattı içtenlikle... Bayağı duygulandım. Kalkıp, kızın önünde bükülesim geldi. Böylesine çizgilerinin üstüne titreyen, onların yıpranmasından, kaybolmasından korkan bu genç kızın, heyecan dolu rahatsızlığı, bakın ne rahat çizgiler koyuyor ortaya!..
Zeki Beyner

Mahkemede

Savunmasına başlayan avukat, cinayet suçuyla yargılanan genç ve güzel müvekkilini göstererek:

— Sayın jüri üyeleri, dedi. Bu talihsiz güzel kadının pis havalı bir hapisane hücrelerinde ömür tüketmesine yüreğiniz nasıl dayanır? Oysa tutukluluğu kaldırılarak gayri mevkuf olarak da pekâlâ yargılanabilir. Yurt dışına çıkması söz konusu değildir. Zira şehrimiz erkeklerinin hemen yarısı tarafından tanınan müvekkilimin sosyete de sağlam bir yeri vardır, nüfuzlu dostları vardır, iyi döşenmiş sıcak bir apartmanı vardır. Yatak odası yastığından yatağına kadar kuştüyünden yapılmıştır. Banyosunda her an sıcak su bulunur, kanun adamlarından indirimli ücret alınır,

nır, telefon numarası: 884,7846'dır. Tekrar ediyorum: 884,7846'dır.

Pazarlık

Karı koca muayenehaneye girdiler. Erkek, dişçiye sordu:

— Bir dişi kaç çekiyorsunuz?
— Müşterinin isteğine bağlıdır bu, diye cevap verdi dişçi. Anestezi yaparsak, yirmi frank. Anestezisiz çekim, on franktır.

— Peki, anestezisiz olsun.
Dişçi, hayranlıkla:
— Bravo! diye söylendi. Yürekli bir insan mışsınız, buyrun.

Karısına dönen adam:
— Haydi şekerim, dedi. Otur da dişini çekiversin doktor!

Güzel kız talebelerin sınıf geçme şansı daha fazla. — Gazeteler —

Yazısız

1970 YILINDA **4** MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de

35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 2026 — 83)

AKBABA

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selami M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 100 kuruş.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 23 —

— Getinez namussuzlar.
— Her yanın gabardı ki, oldu balda.

— Gabaran yere tükümük sür!
— Hele bi tecrübe edek.

Marashlı hemen yine uyudu. Üstelik horlamaya da başladı. Öyle tatlı uyuyor ki keratanın oğlu, dersin kuşüyü yatakta, ipek cibinliğin içinde, sultan hanımın koynunda... Arada bir hatır hatır karnını kaşıyıp, tekrar dahyor uykuya...

Sabah gün doğarken uyandırdılar bizi, bağırma çağırma:

— Lan hey, kalkın lan millet! Üstünüze öli toprağı mı serptiler lan? Yataktan kalkan tarla sınırının yolunu tuttu. Oradaki hendek, tuvalet. Bir de bölüm yapıldı:

«Şu dutun bu tarafı avratların, şu tarafı da herflerin.»

Eh, arada koskoca dut, kim şaşırır artık yönünü? Dindarlar ıbrıklı, az dindarlar ıbrıksız, hendeğin yolunu tuttular. İhtiyacını gören, uçkurunu bağlayarak çıkıp geldi hendekten. Ayıp yok yani, nasıl olsa erkek erkeğesin, birbirinin suratına baka baka rahat rahat karşılıklı geçip çişini yapabilirsin. Biz de öyle yaptık, bir ihtiyar amcayla beraber karşılıklı oturduk, bir sohbet etmemiz eksik, gözlerimizin içine baka baka rahatladık...

Sonra:

— Haydın! dediler.

Tarlanın bir ucundan girdik. Kollarımızda geniş ağzılı sepetler, topla Allah topla... Arada bir Elcibaşı İsmail ağanın sesi duyuluyor:

— Lan millet, diyor, ağanın selâmı var, pambığı eyi toplayın, bulgur aşının en yağlısı sizin diyor.

Topluyoruz... Güneş tepemizde sanki ateşten bir top, önümüzde deniz gibi sonsuz ova, toplamakla bitirebilirsen bitir...

Yine Elcibaşının sesi duyuluyor:

— Lan sarı şapkalı, diyor, dalga geçme lan, başların o sarı şapcana ha!...

Sarı şapkalı sırtıyor, kızsın mı ki?...

Kundaktaki bebekler, haymaların altında beş altı yaşındaki çocukların eline terkedilmiş... Arada bir bazı emzikli kadın:

— Gurban İsmayil ağa, şu çocuğu bi emziriyim geliyim, diyor.

Kaşlarını çatıyor İsmail ağamız:

— Ulan daha yeni emzirmedin mi sen? Çocuğu da gendiniz gibi pisboğaz edeceksiniz. Topla hele yarım saat daha, nerdeyse gusluk olacak... diyor tarlaların sultanı...

Saat on, onbuçuk sularında Elcibaşının mola düdüğü ötüyor. Millet, sanki ardından sarı yılan kovalıyor-muş gibi koşuyor ağaçların altına. Ne de olsa ilk gün, millet daha sıcağa tam anlamıyla akortlanmamış. Seriliyor yerlere. Bir kısmı kuyunun başına koşuyor, bağırma bağırma veriyor kan gibi suyu...

Kağı arabası bir kazan pilâv getirmiş.

«Ağanın selâmı var'muş bize. Bir kazan da ayran göndermiş.»

Dudaklar mırıldanıyor:

— Ağanın kesesine bin bereket!

Eh, bu yağsız, bu tatsız tuzsuz ayran için alının sevap da yeter de artar bile adam olana... Millet, tasıyla yanaşıyor kağı arabasının yanı-

na. Evdeki kadın, çömçe çömçe (kepçe) dağıtıyor sulu bulgur aşını. Sağolsun yine Marash, onun tası var. Doldururken:

— İki başlık, diyoruz.

Kocaman burunlu, kocaman benli kadın:

— Lan hak yemeyin ha, hak yiyen dert yer, diyor, iki kepçe atıyor Marashlının çanağına. Ayran bitmesin diyerek, aceleyle yiyoruz bulgur aşım, sonra koşuyoruz ayran için:

— İki baş için, diyoruz.

İki kepçe de ayran... Oh, dünya varmış be! Karnın tok, sırtın pek, dayan gardaş pambığa...

Bereket hazım meselesini düşünmüşler, hemen salmıyorlar pamuk tarlasına, bir yarım saatçik daha yatmamıza izin veriyorlar. Öyle ya sağlık kuralı bu, tok karnına çalışılmaz, sağolsunlar, adamlar uyuyorlar bu ince kurala... Ve biraz sonra yine giriyoruz pamuk tarlasına...

Pilâvımızı yedik hey ulan!

Ayranımızı içtik hey ulan!

Ağaya uzun ömür hey ulan!

Kesesine bin bereket hey ulan!...

Bas, bariton, tenor, bağırıp duruyoruz... Elcibaşının ağzı kulaklarına varıyor. Kimbilir, ağasına iletecektir bunu da...

«Ağam, diyecektir, gulların kesene bin bereket, ömrüne uzunluk dilediler...»

Sabahın beşinden akşamın altısına dek, bir öğün yemekle kayar (yakar) güneşin altında pamuk toplağından sonra her halde saat altıda Elcibaşının paydos düdüğünün sesini işitmek, çok, pek çok büyük bir mutluluk olsa gerek. Ki, buradaki topluluğun bir tek mutluluğu olmasının ki, bilgisizliğinden ileri gelmesin... Çok şükür, o mutluluğa da eriştik. Düdük öter ötmeyiz, ağırdan alını millet. Öyle, kuşlukki gibi koşup gitmedi kara ağaçların altına. Belki yorgunluklandı bu, belki de, daha işbaşı yapmak için önünde şöyle onbir saatlik uzun bir zamanın bulunmasındandı. Yine de millet his gibi düştü ağaçların altına. Kadınlar hemen erzak torbalarına el attılar. İki taşın arasına çalı çırpıyla ateşler yakıldı, üzerine her tarafı kapkara tencereler oturtuldu. Yağ kondu birazcik içine, iri iri soğanlar doğrandı, suyu ve bulguru. Ağanın ovasını mis gibi bulgur çorbası kokusu aldı...

Marash'ya:

— Biz n'apak lan Marash? dedim.

— Heç, dedi, öylenden artan ekmekleri yiyek!

— Guru guru?

— Zeytin galmadı mı?

— E, sen ne dedin?

— Ben gündüz yeme dedim, şindi akşam...

Zeytin ekmeğimizi yemeye başladık. Karnımız doyduktan sonra tekrar gittik kuyunun başına, bulalık yıkayan kadınların yanına oturup su içtik, elimizi yüzümüzü yıkadık. Biraz sonra iyice bastı karanlık. Bir iki haymadan yanık türkü sesleri geldi, sonra çocuk sesleri, ardından köpek ulumaları ve sinekler, sinekler, sinekler...

Ağa'nın ordusu uykuya, dalmıştı... İyi geceler beyler!...

Beni yine uyku tutmadı. Marash'ya:

— Lan amma tez uyuyom hal dedim.

— N'apak, dedi, bu yorgunluğun üsdüne kalkıp da halay mı çekek?

— Gonuşak.

— Ne gonuşak?

— Heç...

— De hadi gonuşak.

— Ne deyim?

— Ne diyeceksen...

Dedim:

— Şu haymalardaki insanlar nasıl sevişirler?

Sırttı:

— Sevişirler, dedi.

— Sesleri çıkmaz mı?

— Çıkmaz.

— Niye?

— Yassak da ondan. Millette ses edecek hal mı galdı yorgunluktan. Şöyle hemen sevişir yatarlar.

Gündüz, suratında yeşil dövmeler bulunan hayli güzel bir kadın görmüştüm.

— O da evli mi acaba? diye Maraşlı'ya sordum.

— Bakmadım ki, dedi.

Gözleri kapanmak üzereyken:

— Yarın sabah ben gidiyorum, dedim.

Gözlerini iri iri açtı:

— Nereye? dedi.

— Eyriyan'a.

— N'apacan orda?

— Heç...

— Heç olur mu lan?

— Sevmedim burayı...

— Burayı goyup Paris'e gedecen ha...

— Ne Paris'i?

— Dalga geçiyorum lan sennen... Bunun her yerli bir oğlum, sen galiba işi sevmedin?

— Yoo, işi de deel.

— Sen bilin. Sen bilin amma, bazartesiden evvel vermezler parayı.

— Vermesinler...

— Essah mı diyon?

— He...

— Sen bilin, get öleyse... Elcibaşı yer senin parayı.

— Yesin!

Maraşlı, yine daldı uykuya. Ama ben uyuyamadım. Sinekler, kum gibi kaynayan sinekler... Çok sonra kendimden geçip dalmışım...

Sabahleyin Elcibaşının sesiyle uyardım:

— Lan millet hey, üstünüze ölü toprağı mı serptiler lan!...

Ölünün üstüne elbette toprak serperler...

Kalktım... Ve hemen yorganımı düğümlemeye başladım. Elcibaşı gördü:

— Çalmazlar oğlum giymatlı yorganını, goy oraya, dedi.

— Ben gidiyorum, dedim.

— Niye?

— Gidiyorum işte.

Adam:

— Öyle yağma yok! diye horozlanmam mı?

— Sana ne yaa, ben gedecem, dedim tekrar.

— Bazartesiden evvel gidemen.

Bereket Maraşlı yetiştirdi imdada:

— Hasda, dedi, çok hasda, gece heç uyumadı, alaf alaf yandı durdu.

— Lan hasda mısın? dedi Elcibaşı.

— He, dedim.

— Niye demen?

— Fırsat vermedin ki...

— Get madem... Amma para yok ha! Bak, Elcibaşı hakkımı yedi deme, alaf alaf yanmağın heç bişey olmaz. Sık dişini, bazartesiye gadar çalış, al paramı ananın ak sıldı gibi, ondan sona paşa paşa get...

Bakmadım bile ondan tarafa. Ağanın ordusu pamuk tarlasını işgal ettiğinde, ben çoktan geldiğimiz yolu tutmuştum bile... Toz, nerdeyse dizlerime dek ulaşacaktı. Onun için tarla kıyılarından gidiyordum. Baza, bir boz yılan yüreğimi ağzına getiriyordu. Yolum bu başından öbür başına ok gibi geçiyorlardı. Tepede güneş bir alev, ayakların tozun içiğinde bir alev ve bomböz bir midede...

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Gecikme

Romanları ile büyük ün yapan yazar, dostlarından birine içini döküyordu:

— Güzel roman yazmasını bilmediğimi öğrenebilmem için yıl-larımı harcadım.

— Öğrenebildiniz mi bari?

— Hayır. Bundan sonra da öğrene-mem. Çünkü meşhur oldum.

Taklit

Müzikhol direktörü, kendisinden iş isteyen adama sordu:

— Ne yaparsınız?

— Kuşları taklit ederim, diye cevap verdi berikli.

— Taklit istemiyorum. Başka?...

Artist:

— Siz bilirsiniz, dedi ve pencereden uçtu gitti!

Tüh!

İskoçyalı karı kocanın arasında çıkan tartışma büyüdüğüce büyüdü, sonunda iş küfüre, tokata kadar döküldü. Hırslı yenemeyen kadın, masanın üstündeki şeyi kavradığı gibi indirdi kocasının kafasına! Adam öldü, şişe kırıldı! Sonucu gören kadın:

— Aman Yârabbi! Ben ne yaptım? diye bir çığlık attı. Şişe emanetti!

İşte delili

Hastaneden kaçan deli, yakınlardaki bir hayvanat bahçesine dalarak irili ufaklı hayvanların arasında gözüne kestirdiği deve kuşunu yakaladığı gibi hastaneye döndü, başhekimin odasına girip:

— İşte doktor, dedi. «Karım kendisini deve kuşu zannediyor» dediğim zaman aklından şüphe etmişsiniz. Bakın, iki gün içinde yalnız zannetmekle kalmamış, başbayağı bir deve kuşu olmuş!

— Ööf, basketbol'dan başka şey düşünmez misin sen?!

Palavra yarışı

Üç Marsilyalı oturmuş, eski anılarını ta-zeliyorlardı.

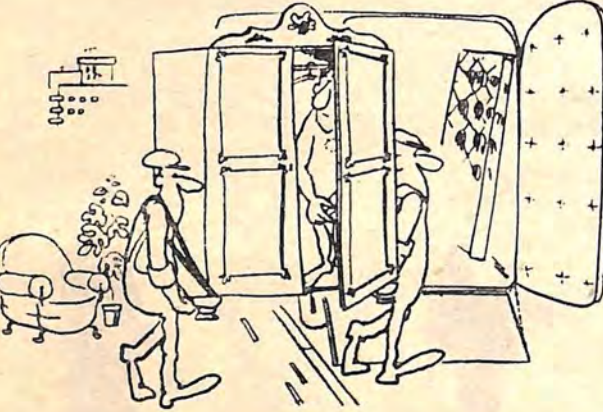
— Amerika gezimi hiç unutamıyorum, dedi biri. Beni rıhtımda karşılayan Nixon özel arabasına bindirdi, halk «Yaşasın Nixon ve misafiri» diye bağırıştığı caddelerde gezdirdi. Daha bırakmayacaktı ama, yalvara yakara güç kurtuldum elinden!

— Ben de İngiltere'yi unutamıyorum, dedi ikinci Marsilyalı. Kraliçe garda karşıladı, arabasına aldı, halk «Yaşasın kraliçe ve misafiri» diye saatlerce alkışladı!

Üçüncü İskoçyalı susuyordu.

— Senin gezin nasıl geçti? dediler.

— Benimki apayrı bir şey, dedi üçüncüsü. Roma'ya gitmişim. Bembeyaz elbiseleriyle beni karşılayan Papa elimi sıktı, arabasına alıp yanına oturttu. Ne âdi alkışlar, ne çığlıklar vardı. Her taraf derin bir sessizlik içindeydi. Ve bütün İtalyanlar birbirlerine şunu soruyorlardı: «Marius'un yanında oturan şu beyaz elbiseli adam da kim oluyor?»

— Şşşt, ahbab! Neredeyiz şimdi?..

İsim

Barda oturmuş içiyordu. Kapıdan son derece güzel bir kızın girdiğini görünce barmene sordu:

— Bu güzel kızın ismi ne?

Barmen gülümseyerek:

— İsmi yoktur mösyö, dedi. Ona ihtiyacınız olunca «hişt» diye bağırınız hemen yanınıza gelir.

Fırsatlar kaçtıktan sonra

Üç yıllık evlilikten sonra bir gün karısına:

— Beni çok mutlu ettin sevgilim, dedi. Umarım sen de mutlusundur.

— Elbette kocacığım, diye cevap verdi kadın. Bunu sormak nereden aklına geldi?

— Mutluluk sessiz duramaz da ondan. Ama eğer günün birinde bir başka erkeği begenecek olursan, bir budalalık yapmadan önce bana her eyi açık açık söyle...

Dertli dertli içini çeken kadın:

— Kötti adam! dedi. Bunu bana daha önce neden söylemedin?

— «Anasına bak, kızımı al» lâfına inanıyor musun lâlâ?!

— BU AKŞAM BOŞ MUSUNUZ
ACABA ?..

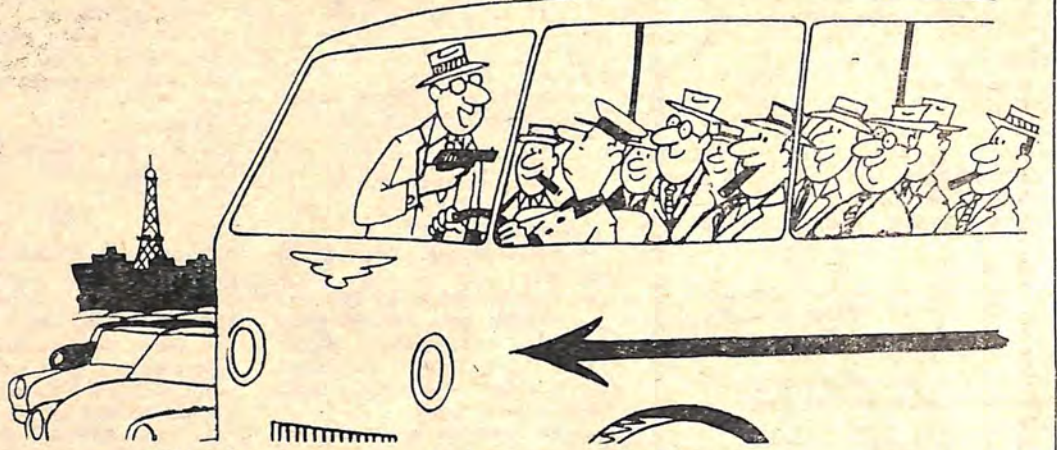
Dünya Karikatür leri

— HEMEN ŞU MESAJI YOLLA : " KARIĞIM , BENİ
AKŞAM YEMEĞİNE BEKLEME ! , "

YAZISIZ

— HAYDI BAKALIM , ÇEK GECE KULÜBÜNE !..

MODANIN DİLİ !..

MAKSi

DEMek BÖYLE .. BUNDAN
SONRA BACAklarını GÖ-
REMiYECEĞİM HA !.. PE-
Ki , BEN BÜTÜN GÜN NE
İŞ YAPACAĞIM ?

MADENİ ELBİSE

SANA HER DOKUNUŞ-
TA PARMAGIMI MI KE-
SECEĞİM BE !..

GECE ELBİSESİ

DAVETİNİZE ÇOK TEŞEK-
KÜR EDERİM , HARİKA
BİR GECE GEÇİRECE -
ĞİMDEN EMİNİM .

GÜNLÜK ELBİSE

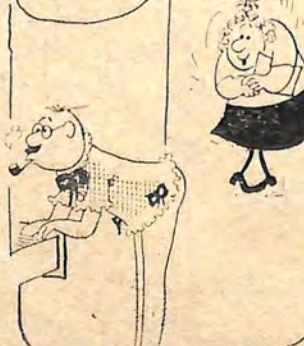
ŞEFFAF GÖMLEK

ŞEFFAF GÖMLEK MODA
AMA , SANA YAĞAK ,
ANLAŞILDI MI ?!

ERKEK GECELİĞİ

POOOL . BU GECELİĞİ SA-
KIN BİR DAHA BİYEYİM
DEME , ÇILDIRTİYORSUN
BENİ ..

Mini

BEN ETİĞİMİ NE KADAR
KISALTSAM ,
MUDUR BEY
AYLIĞIMI O KA-
DAR YUKSELTİ-
YOR ...

SONUÇ

KİM NE DERSE DESİN ,
BENCE EN GÜZELİ
HAVVA MODASI ..

İYİ MAHSUL, İYİ TOPRAKTA YETİŞİR...

Tasarruflarınız
İş Bankasında yeşerir!

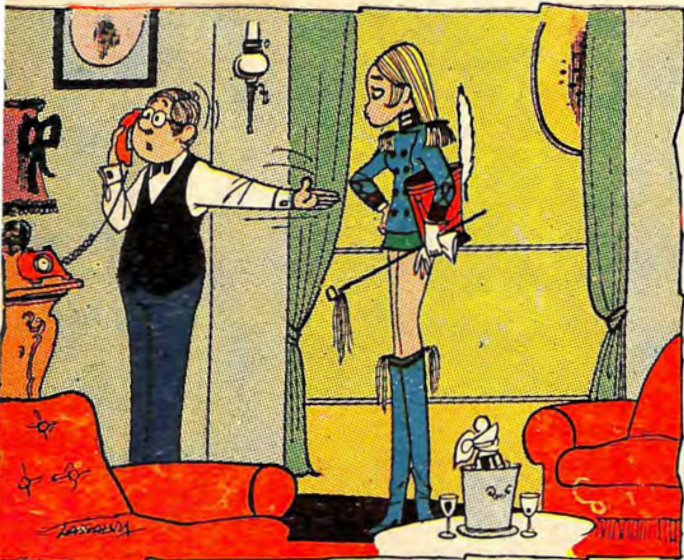
TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2570 — 84)

— KALÇALARA DİKKAT !..

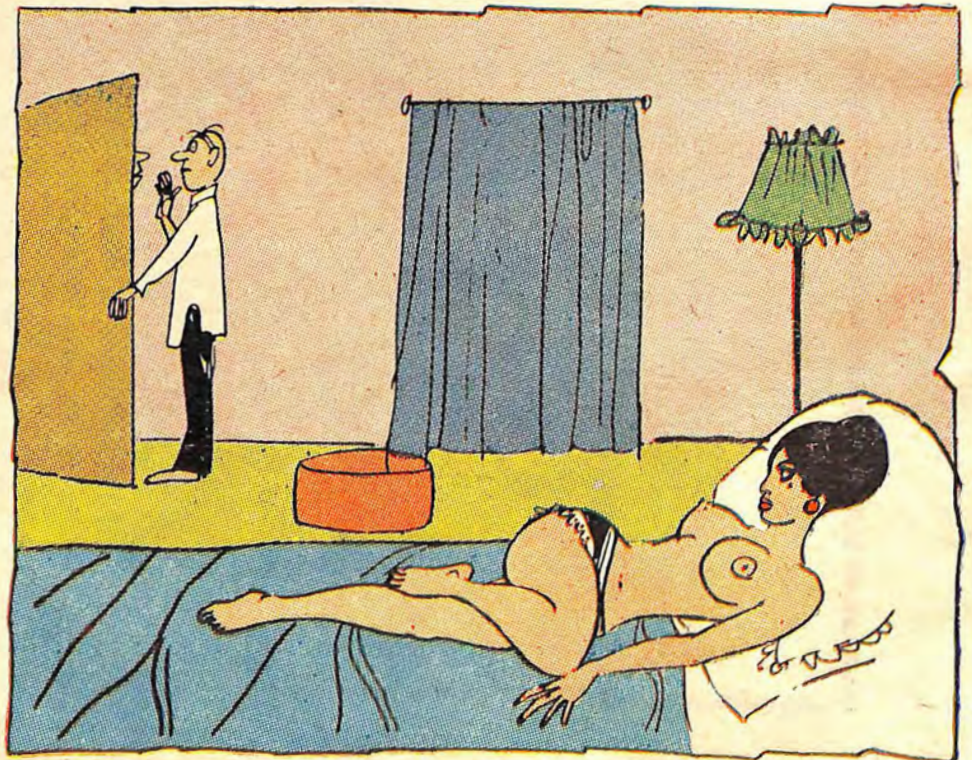
— YEMİN EDERİM Kİ, ASKERLİK ARKADAŞIMLA BERABERİM KARICIĞIM ... HATTA SIRTINDA ÜNİFORMASI BİLE VAR !

YAZISIZ

— ÇIPLAK GİRDİĞİNİZ İÇİN AFFEDİYORUM !..

— HAH ,İYİ Kİ GELDİN ... BENDE SIKINTIDAN NE YAPACAĞIMI BİLMİYORDUM !..